

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ชั้นหนึ่งของฐานเจียบสงบ มีเพียงคนคนหนึ่งที่นั่งไขว่ห้างบนโซฟา...
คนคนนั้นเปิดอ่านสมุดบันทึกปกสีชมพูบนหน้าตัก
จากความทรงจำของเขา ในสมุดเล่มนั้นมีตัวหนังสือโย่เย่จัดไว้เต็มไปหมด
ทุกท้ายประโยคจะมีอีโมติคอนที่เธอวาดเอง
เขาไม่รู้ว่าเธอวาดเอาไว้ทำไม...

- ชิงเหม่ย

(รัก) ยิ้มของเธอ 2

จัดพิมพ์โดย

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

《你微笑时很美》

Vol. 02

Original story and characters created and copyright © Author: 青洸 Qing Mei
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดิสก์วีดีทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก พฤศจิกายน 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ชื่อเต็ม:

(รัก) ยิ้มของเธอ 2 / ชื่อเต็ม: เขียน; กัญญา: แปล จาก 你微笑时很美 - กรุงเทพฯ:
อรุณ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2563.

(8), 338 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 415)

1. นวนิยายจีน. I. กัญญา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ๓6๖ ๓.2

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-3862-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธรินทร์ อุทะกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ไมเครีย อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ วีรวรรณ พัฒนรัชชชิตกุล

บรรณาธิการ จรสม ภายโรจน์ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ พาววิทย์ ยูเลศวานิช • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมเดตดา
คอมพิวเตอร์ จิรณัทย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางทราย-จางอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางทราย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 Homepage: <http://www.naiin.com>

ราคา 335 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก

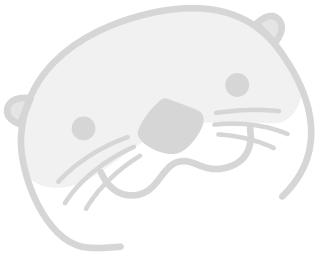
โปรดติดต่อ ☎ 08-5661-4621

(รัก) ยิ้มของเธอ

你微笑时很美

ชิงเหม่ย

青浣

เจียน

กัณญา

แป

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

(รัก) ยิ้มของเธอ เล่ม 2 มาร่วมลุ้นไปกับ “ถงเหยา” ที่ได้ลงแข่งเกมออร์เดอร์ออฟฟอสตรอมฤดูร้อนซึ่งเป็นนัดแรกของเธอ ในฐานะนักกีฬาอีสปอร์ตอาชีพด้วยกันต่อค่ะ พร้อม ๆ กับจิกหมอนไปกับความน่ารักน่าหยิกของถงเหยาและลู่อึ้ง

(รัก) ยิ้มของเธอ เป็นนิยายรักโรแมนติกแนวอีสปอร์ตในแวดวงนักกีฬาอีสปอร์ตอาชีพของเกม “ออร์เดอร์ออฟฟอสตรอม” เกมแนวโมบา (Multiplayer Online Battle Arena) โดยชิงเหม่ย ผู้เขียนเรื่องนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากเกมโมบาชื่อดัง

นิยายฉบับรูปเล่มที่คุณผู้อ่านถืออยู่นี้ ผู้เขียนได้แก้ไขปรับปรุงทั้งชื่อเกม ชื่อตัวละครหรือฮีโร่ในเกม และอื่น ๆ จนแตกต่างจากฉบับออนไลน์ทั่วไป ดังนั้นทางผู้แปลและสำนักพิมพ์จึงเลือกที่จะคงตามต้นฉบับ ไม่อิงคำเรียกตามเกมใดเกมหนึ่ง เช่น ไม่เรียกว่าครีปหรือมินเนียน แต่จะเรียกว่าทหารตัวเล็ก

หวังว่าจะสนุกสนานและมีความสุขไปกับ “ถงเหยา” เด็กสาวผู้ไม่ยอมแพ้พ่ายและมีน้ำใจนักกีฬาแน่ค่ะ

อสม

พฤศจิกายน 2563

“การเล่นอาชีพ

ไม่ใช่ว่าเล่นเก่ง ลงแข่งได้ก็พอแล้ว

บางครั้งต้องมีจิตสำนึกของ

ความเป็นนักกีฬาอาชีพด้วย...

อะไรควรฟัง อะไรไม่ควรฟัง

อะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ”

“อ้อ พี่เป็นอะไรไปเนี่ย ไม่พูดพร่ำทำเพลง

จู่ๆ ก็มาปิดคอร์สอบรม”

ลู่อือถึงสบตาที่เปี่ยมไปด้วยความสงสัยชั่วคราว

แล้วยิ้มบาง...

“ไม่มีอะไร แค่ว่า

เรื่องถูกค่าเสียตေးเสียพวกนี้

จะทำลายเธอก่อนที่จะเธอจะเปล่งประกายนะ

สาวน้อย”

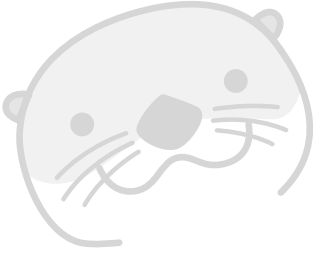

แนะนำตัวละคร

ชื่อ	ชื่อไอดี	ตำแหน่ง	สโตน
นกเหยา	ZGDX สไบลิ่ง	เลนกลาง (มิด)	ZGDX
ลูซีเอ็ง / เอ็งเกอ	ZGDX เซสแมน	เลนล่าง / กัปตัน	ZGDX
อ๋อหมิง / เทพหมิง	ZGDX หมิง	เลนกลาง (มิด)	ZGDX
ลูยว่	ZGDX ลวี่	เลนกลาง (มิด)	ZGDX
เสี่ยวฟิ่ง	ZGDX ฟิ่ง	ซัพพอร์ต	ZGDX
เหล้าเค	ZGDX เค	จิงเกิล	ZGDX
เหล้ามาว	ZGDX ไค	เลนบน (ท็อป)	ZGDX
เสี่ยวรู่ย / รู่ยเกอ	-	ผู้จัดการ	ZGDX
หัวอวันไหล		เลนบน (ท็อป)	CK
เจี้ยนหยาง / เทพหยาง	CK ซันฟลาวเวอร์	จิงเกิล	CK
เหล้าหวิง	CK ซีเหมินซิง	ซัพพอร์ต	CK
เสี่ยวฮวา		เลนกลาง (มิด)	CK
คูเตี้ย		เลนล่าง	CK
เหลียงเซิง	YQCB สติวเคนต์	ซัพพอร์ต / กัปตัน	YQCB
อีจุนฮย็อก / เจี้ยวหวง	YQCB ไฮโรเฟนต์	เลนล่าง	YQCB
อ้ายเจี๋ย	YQCB อ้ายเจี๋ย	เลนกลาง (มิด)	YQCB
เอ็กซ์แบง	YQCB เอ็กซ์แบง	จิงเกิล	YQCB
หงหง	YQCB หงหง	เลนบน (ท็อป)	YQCB
เสี่ยวหน้วน	-	เลนล่าง	YQCB
อิมินแท / อาแท	TAT แท	เลนกลาง (มิด)	TAT
อาทวง	KING ทวง	จิงเกิล / กัปตัน	KING
รามน	KING รามน	เลนกลาง (มิด)	KING
ฮือจันช็อก / คุณ	HUAWEI คุณ	จิงเกิล	HUAWEI
ซอแทรยุน /	DQWL คราก้อน	จิงเกิล	DQWL
เทียนสี่เกอ			

ທດສະຍານ

ท่ามกลางความกังวลของหงเหยา ในที่สุดศึกแรกของเธอก็มาถึง เธอรีบตื่นแต่เช้า อาบน้ำแล้วสวมชุดที่ม ส่องกระจกมองตัวเองนานสองนาน แล้วรู้สึกราวกับว่าจู่ๆ เธอก็ตัดข้อมายิ่งช่วงเวลานี้และนี่ไม่ใช่เรื่องจริง

หงเหยาเก็บเมาส์และคีย์บอร์ดใส่กระเป๋าเกมมิ่ง ก่อนออกจากห้องหยิบมือถือขึ้นมาดู ข้อความในนั้นเต็มไปด้วย “คำอวยพร” จากครอบครัวและเหล่าผองเพื่อน...

[ผมนัดเพื่อนไว้แล้วว่าตอนเช้าเรียนจะนั่งแถวสุดท้าย จะได้แอบดูการแข่งขันของพี่ได้ อย่าว่าผมเลยนะ อ๊ะๆ พี่สาว น้องชายของพี่จะคุยไปได้ถึงปรีเปลา คงต้องรอดูฝีมือของพี่แล้วละ]

นี่เป็นข้อความจากน้องชายของเธอที่หมิ่นปีไม่เคยเรียกว่า “น้องชาย” ของ “พี่” เลยแม้แต่ครั้งเดียว

[เธอออกมารยัง บ่ายนี้ฉันจะนั่งแถวหน้าสุด แล้วเจอกันตอนบ่ายนะ]

นี่เป็นของจินหยาง เพื่อนซี้ของเธอ

[แม่ให้น้องชายของลูกสอนแล้วว่าจะดูแลไลฟ์สตรีมยังไง บ่ายนี้จะได้เห็นลูกแล้ว ถึงจะดูไม่รู้เรื่องว่าทำอะไรกันก็ตามเถอะ ชุดทีมของลูกเป็นแขนสั้นไซ้ใหม่ วันนี้ที่เชียงใหม่อากาศเย็นทีเดียว คำห่ออาจจะมีฝนตก อย่าลืมใส่แจ็กเก็ตกันหนาวละ การแข่งขันบ่ายนี้ก็แสดงฝีมือให้เต็มที่ ให้สมกับที่พวกเขาจ่ายเงินให้ลูกปีละแปดแสนหยวนนะ]

...นี่จากแม่ของเธอ

ยังมีอีกมากมายที่มาจากบรรดามิตรสหาย ทั้งกลุ่มที่เล่นเกมและกลุ่มที่ไม่ได้เล่นเกม ที่มาจากกลุ่มเพื่อนที่ไม่ได้เล่นเกมก็แค่ [ฉันรู้อยู่แล้วว่าเธอต้องมีวันนี้] ส่วนที่มาจากกลุ่มเพื่อนที่ไม่ได้เล่นเกมก็เป็น [ถึงจะดูการแข่งกันไปรู้เรื่อง แต่ฉันก็จะตั้งใจดูเธอ=]...มาถึงตอนนี้ บรรยาการในเวทียังคงปกติ แต่บรรยาการในเวทย์นั้นกลับดูแปลกพิกล...

[พูดตรง ๆ นะ รู้สึกคล้ายกรรยาแต่งออกไป]

[ความคิดเห็นข้างบนผิดแล้ว ให้อารมณ์ที่ลูกสาวกำลังจะแต่งงานชัด ๆ]

[...หวังว่าลูกสาวจะได้รับการต้อนรับอบอุ่นจากบ้านสามีนะ จะได้ดีสแกนหน้าไอ้พวกผู้ชายสั่ว ๆ ที่ว่า 'ฮิสปอร์ตเป็นโลกของผู้ชาย' ะ... แต่ก็เสียดาย 'ทำไมจะต้องยกลูกสาวของฉันที่สุดยอดขนาดนี้ให้พวกนายปู้ยี่ปูยำด้วย!']

[ใช่ ใช่ ใช่ ความเห็นบนพูดถูก <หลังน้ำตา> อ๊ะ ๆ ลูกสาวจ๋า พวกเรากลับมาสตรีมเกมกันเถอะ ไม่ต้องแข่งแล้ว พวกผู้ชายหน้าเหินพวกนั้นไม่คู่ควรกับเธอหรอก!]

[การแข่งขันบายนี่สู้ ๆ นะ!]

[ที่รัก สามีรอชมการแข่งขันอยู่นะ ถ้าชนะละก็ ฉันจะขอเธอแต่งงาน ดิรีเปล่า] ดงเหยา "..."

ดงเหยาเก็บมือถือลงในกระเป๋ากางเกง ใส่แจ็กเก็ต สะพายกระเป๋าเกมมิ่งแล้วเดินลงไปชั้นล่าง

เวลานี้ทุกคนมารวมตัวกันเกือบครบแล้ว เสี่ยวฟังก้มลงสวมรองเท้าอยู่ที่โถงหน้าประตู พอเห็นเธอลงมาก็ถามว่า "...วันนี้ที่อู่คานะ ทำไมเธอถึงต้องใส่แจ็กเก็ต"

"แม่บอกให้ฉันใส่นะสิ" ดงเหยาวางกระเป๋าลง แล้วนั่งยองใส่รองเท้า "อีกเดี๋ยวถ้าแม่ดูไลฟ์สตรีมแล้วเห็นฉันใส่เสื้อแขนสั้นจะโกรธเอา...เอ๊ะ เจิงเกอล่ะ"

"ขึ้นไปนอนบนรถแล้ว" ลูกตาของเสี่ยวฟังก่อกออกไปมา "ก่อนขึ้นรถยังพูดให้คนชนลูก บอกว่าวันนี้ให้รีบแข่งรีบจบ"

ดงเหยาเบ้าปากแล้วตามไปขึ้นรถ ไม่ประหลาดใจที่เห็นขอบตาและ

ปลายจมุกของลู่อึ้งแดงระเรื่อ เขานอนหลับตาพักผ่อนตรงเบาะแถวหลังสุดของรถ...วันก่อนยังพูดว่าจะไรนะ “วันแข่งอาหารหัดคงดีขึ้นแน่” ในเมื่อเป็นแบบนี้ก็เท่ากับว่าเป็นการตบหน้าเขา “เผียะๆ” เลยน่ะสิ...

“ท่าทางป่วยใกล้ตายอย่างนี้ยังจะแข่งไหวหรือ” เธอหันไปถามเสี่ยวรุ่ยที่เพิ่งขึ้นรถ

“ถึงจะกลายเป็นศพก็ต้องทำท่าทำทางให้เหมือนว่าไม่เป็นอะไร ฉันต้องลากเขาไปนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ให้ได้” สีหน้าของเสี่ยวรุ่ยเรียบเฉย “ใครใช้ให้เขาไม่ยอมกินยาล่ะ”

ดูเหมือนว่าลู่อึ้งจะได้ยินที่พวกเขาคุยกัน ลืมตาขึ้นอย่างเฉื่อยเนือย จ้องพวกเขาด้วยสายตาดำพิศมัย ทั้งทำสองคำ “หุบปาก”

เสี่ยวรุ่ย “เย็นนี้แข่งเสร็จแล้วยังต้องไปร่วมงานฉลองของสื่อเจ้าหนึ่งไปต่อเลยนะ”

ลู่อึ้งขมวดคิ้วแล้วพลิกตัวหนี ซ่อนดวงหน้าใต้เงาที่ทอดลงมา “ไม่ไป”

คำตอบนี้เป็นไปตามที่เสี่ยวรุ่ยคาดเอาไว้ เขากลอกตาใส่ลู่อึ้ง “ไม่ไปก็ไม่ไปสิ ใครใช้ให้นายเป็นหนึ่งในคณะผู้บริหารล่ะ คำพูดของนายถือเป็นที่สุด”

ระหว่างพูดคุยกันนี้ สมาชิกคนอื่นๆ ก็ทยอยกันขึ้นรถแล้วนั่งประจำที่ จากนั้นสตาร์ตรถแล้วมุ่งหน้าไปยังสนามแข่ง

มาถึงสนามแข่ง สมาชิกทีมล้วงเมาส์และแบ็นพิมพ์ออกจากกระเป๋า เกมมิ่งให้ทีมงานตรวจสอบ จากนั้นเดินไปยังห้องพักนักกีฬาเพื่อพักผ่อน แต่งหน้าทำผม...

“ไม่แต่งหน้านะ ไม่สบายตัว”

ท่านกัปตันปฏิเสธให้ความร่วมมือใดๆ แต่ด้วยผิวพรรณของเขาดีอยู่แล้ว หน้าตาก็ดี จะแต่งหรือไม่แต่งก็ไม่เป็นไร ไม่ต้องพูดถึงว่าวันนี้เขาเจียบผิตปกติ เลยไม่มีใครกล้าขำโมโหเขา ทุกคนได้แต่ปล่อยเขาไป

ธงเขย้านแต่งหน้าบนเก้าอี้อย่างว่าง่าย แต่งเสร็จจึงยังเหลือเวลาก่อน

เริ่มพิธีเปิดการแข่งขันลึบกว่านาที่ เธอรู้สึกปวดท้องเล็กน้อยจึงไปเข้าห้องน้ำ แต่ก็ไม่มื่อะไรออกมา นึกสงสัยว่าตัวเองอาจกังวลมากเกินไปจนท้องผูก พอเล่าข้อสันนิษฐานนี้ให้เพื่อนซี้ฟัง สิ่งที่ได้รับกลับมากลับกลายเป็นเสียงหัวเราะเยาะเย้ยอย่างไร้เมตตา

ระหว่างนั้นถงเหยาเดินเล่นมือถือมาตลอดทาง จากห้องน้ำจวนกลับมา ยังห้องพักนักกีฬาของทีม ZGDX...

เพราะวันนี้เป็นพิธีเปิดการแข่งขันฤดูร้อน สมาชิกทุกคนจากทีมต่างๆ ใน SPL จึงมารวมตัวกันที่นี่ ระหว่างทางเธอพบนักกีฬาอาชีพมากมาย ทั้ง รู้จักและไม่รู้จัก สายตาที่ทุกคนมองเธอนั้นฉายแววอยากรู้ อยากเห็น และ ชื่นชม...แน่นอนว่ายังมีที่มองเธอแปลก ๆ ด้วยท่าทางราวกับยืนอยู่เหนือผู้คน มองเธอด้วยความรู้สึกเหนือกว่าประหนึ่งกำลังมองกับแกล้มสักจาน...

ถงเหยาไม่ใส่ใจ

เพราะสุดท้ายแล้วความจริงก็จะปรากฏให้เห็นบนเวทีการแข่งขัน ตอนนี้อย่าปล่อยให้พวกเขาถูกเธอไปก่อน พูดเรื่องไร้สาระให้น้อยหน่อย แล้วค่อยลุยและตอนแข่งเท่านั้นก็พอ

ถงเหยา กลับถึงห้องพักได้ไม่นาน พิธีเปิดการแข่งขันก็เริ่มขึ้น นักกีฬาจากทุกทีมเดินเรียงแถวเข้าสู่สนาม ทางเดินเข้าสู่สนามปูลาดด้วยพรมสองข้างทางติดกระจกบานใหญ่ มีช่างภาพนั่งยองตรงทางเดินคอยถ่ายรูป “ชะ ๆ” ตอนที่ถงเหยาเดินตามเหล่าเหล่าเคออกไปด้านนอก เธอnungรู้สึกคล้ายว่าตัวเองไม่ได้มาเข้าแข่งขัน แต่มาร่วมพิธีมอบรางวัลลออสการ์เสียมากกว่า...

ถงเหยาเซิดหน้ายี้ตอกเล็กน้อย...ภาวนาขอให้ไม่มีใครได้ยินเสียงหัวใจของเธอที่เต้นกระหน้าเร็วแรงจนแทบจะกระดอนออกมานอกอกอยู่ขณะนี้!

ทีม ZGDX และทีม CK เป็นสองทีมสุดท้ายที่เดินเข้าสู่สนาม ครั้นทั้งสองทีมเดินเข้ามาในสนามแล้วก็แยกย้ายกันไปยืนข้างเวทีทั้งสองฝั่ง ตรงกลางเวทีระหว่างทั้งสองทีมแบ่งออกเป็นสองฟาก แต่ละฟากมีคอมพิวเตอร์ห้าเครื่องจัดวางเอาไว้ ทีมของเธอยืนอยู่ข้างคอมพิวเตอร์ทางขวา...ช่วงเวลานั้นไม่มีใครรู้ว่านักกีฬาเลนกลางของทีม ZGDX ที่ก้มหน้างุด สีหน้าเรียบเฉยนั้น

ความจริงแล้วแอบกรี๊ดร้องอย่างบ้าคลั่งในใจ...

“เสียงเชียร์ดังสนั่นสุด ๆ”

“แฟนคลับของพวกเราเยอะกว่า หรือของทีม CK เยอะกว่านะ”

“มีใครตะโกนเรียกชื่อฉันบ้าง เหมือนจะไม่มี”

“มีใครชูป้ายเชียร์ฉันบ้าง เหมือนจะไม่มี”

“ฉันไม่มีแฟนคลับ”

“พี่ชายน้องชายทั้งหลายที่อยากจะขอฉันแต่งงาน ถ้าตอนนี้พวกนายไม่ตะโกนเรียกชื่อของฉัน ไม่ต้องหวังเลยว่าฉันจะตอบตกลง”

“ทำไมฉันต้องมายืนอยู่ที่นี้ด้วย”

“อ๊อ้ย ฉันปวดท้องอีกแล้ว”

“ช่วยด้วย ฉันขี้แตกแน่แล้ว”

...

หงเหยาก้มหน้าลง บิดนิ้วมือไปมา “กร๊อบ ๆ” พิธีกรบรรยายยาวเหยียด แต่เธอไม่ได้ยินแม้แต่คำเดียว เธอแต่จจดจ่ออยู่กับการระงับความประหม่าจนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จังหวะนี้เอง เลี้ยวพั้งที่ยืนข้างเธอ ผลักเธอเบา ๆ “ยีนึงทำไม เดินสิ!”

เมื่อสติกลับคืนมาแล้ว หงเหยาเงยหน้าขึ้น พบว่าทีมอื่นๆ ลงจากเวทีไปหมดแล้ว เหลือเพียงทีม ZGDX และทีม CK เท่านั้นที่เตรียมตัวสำหรับการแข่งขันเปิดงาน... และขณะนี้เหล่ามารกับเหล่าเค้ก็เดินไปนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ประจำตำแหน่งของตัวเองแล้ว ทางด้านทีม CK เจียนหยางที่ยังไม่ทันนั่งดี ก็พริบตาปริบ ๆ มองมาทางนี้...

พิธีเปิดเสร็จสิ้นแล้ว เกมการแข่งขันกำลังจะเริ่มต้นขึ้น

หงเหยา “...”

หงเหยา “เลี้ยวพั้ง พุดจริง ๆ นะ ฉันตื่นเต้นจนจะอ้วกเอาข้าวเที่ยงออกมาแล้ว”

เลี้ยวพั้ง “จริง ๆ แล้วฉันก็โคตรตื่นเต้นเหมือนกัน แต่วันนี้พวกเราไม่ทันได้กินข้าวเที่ยง เธอจะอ้วกอะไรไป”

หงเหยา “...”

ลู่อือหญิงที่ยืนอยู่ข้างหลังเสื้อยพั้งนำจะได้ยินบทสนทนาปัญญาอ่อนของมิดกับซัพพอร์ตทีมตัวเอง เลยก้มลงมองหงเหยา แล้วยิ้มเย้ยมุมปาก... เพียงแต่จมูกและดวงตาของเขาแดงก่ำ ท่าทางของเขาตอนนี้จึงดูไม่โหดเช่นยามปกติ

หงเหยามองเขา ก่อนนั่งลงตรงที่นั่งของตัวเอง... ในการแข่งขันอาชีพส่วนมากที่นั่งของนักกีฬาจะถูกกำหนดเอาไว้แล้วตามตำแหน่งของนักกีฬา โดยเรียงลำดับจากขวาไปซ้าย เป็นทีออฟ จังเกิล มิด ADC และซัพพอร์ตตามลำดับ เธอไม่รู้ว่าการเรียงลำดับที่นั่งอย่างนี้เป็นไปตามหลักการทางวิทยาศาสตร์หรือเปล่า หรือเป็นเพราะความจำเป็นในการสื่อสารและประสานงานระหว่างแต่ละตำแหน่ง...

เธอนั่งอยู่ระหว่างลู่อือหญิงกับเหล่าเค

นักกีฬาที่นั่งประจำตำแหน่ง

พิธีกรออกจากสนาม

นักพากย์เข้าประจำที่

นักพากย์ A “อีกไม่กี่วินาทีข้างหน้าพวกเราก็จะเข้าสู่การแข่งขันเปิดสนามรอบแรกของลีกอาชีพเกมออร์เดอร์ออฟสตรีทอม ประจำฤดูร้อนปี 2562 ของภูมิภาค SPL! คุณ B ครับ รู้สึกไหมครับว่าไม่ใช่แค่ผู้ชมเท่านั้น แม้แต่พวกเรานักพากย์ก็เฝ้ารอการแข่งขันนัดเปิดสนามที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดครั้งนี้!”

นักพากย์ B “ใช่ครับ นั่นเป็นเพราะการแข่งขันฤดูร้อนปีนี้มีหลายเรื่องที่น่าจับตามองทั้งสองทีมครับ... อย่างเช่นทีม ZGDX จะล้างแค้นที่เคยแพ้ในรอบชิงแชมป์ฤดูใบไม้ผลิได้ตั้งแต่ศึกแรกเลยรีเปล่า หรือทีม CK จะครองชัยชนะของพวกเขาต่อเนื่องได้ไหม อ๊ะๆ สิ่งที่ทำให้ผู้ชมตั้งตารอที่สุดก็คือผู้เล่นแลกเปลี่ยนใหม่ที่เพิ่งเข้าร่วมทีม ZGDX ปีนี้ เธอเป็นเด็กสาวครับ เด็กสาวที่ลงเล่นอาชีพ คุณเคยเห็นบ้างไหมล่ะครับ”

หงเหยา “...”

ไม่เคยเห็น ไม่เคยเห็นมาก่อน

อย่าพูดถึงฉัน อย่าพูดถึงฉัน

บ๊ายบาย ยิ่งพวกเขาพูดถึงเธอมากเท่าไร เธอยิ่งรู้สึกว่ามีคนมากมาย มองมาทางนี้ ใครมีกระจกบ้าง นี่เธอแต่งหน้าหรือยัง ตอนไลฟ์สตรีม ใครกันที่คิดว่าเธอหน้าบาน ผมเธอไม่มันใช่ใหม่นะ ต้องเติมแป้งที่หน้าใหม่ คอมพิวเตอร์ตรงหน้าดับบังทัศนวิสัยของถงเหยา ทำให้มองไม่เห็น หน้าค่าตาของบรรดาผู้ชมที่นั่งอยู่ด้านล่าง ถงเหยาพยายามสงบจิตสงบใจ อย่างยากลำบาก แต่แล้วก็รู้สึกกังวลขึ้นมาอีก สุดหายใจเข้าลึก แล้วหยิบ หูฟังตัดเสียงรบกวนมาใส่อย่างรวดเร็ว ไม่ได้ยินเสียงของนักพากย์สองคน นั้นแล้ว กลับได้ยินเสียงแหบแห้งของลู่อู๋เจิงในหูฟังแทน “จะพูดอีกกี่ครั้ง วันนี้ให้รีบแข่งรีบจบ”

ถงเหยา “...”

ไม่คิดเลยว่าน้ำเสียงแหบแห้งระคนเย็บเย็นชนิด ๆ ที่ดังขึ้นในเวลานี้ จะทำให้เธอรู้สึกอับอายใจ

ถงเหยาเอียงหน้าเล็กน้อย จ้องลู่อู๋เจิงที่นั่งข้าง ๆ อีกฝ่ายนั่งเอนบน เก้าอี้ ในมือถือถ้วยกาแฟ หลบตามองหน้าจอกอมพิวเตอร์ สีหน้าสงบนิ่ง...
...เทียบกับถงเหยาที่ในใจเหมือนมีลิงกระโดดโลดเต้นแล้ว...

นี่สินะ มือเก๋ก็คือมือเก๋

ถงเหยามองใบหน้าเย็นชาที่อยู่ไม่ไกลนั้นแล้ว ก็กัดกระพุ้งแก้ม พยายามระงับใจให้สงบลง กดเข้าสู่เกมด้วยปลายนิ้วเร็ววที่เย็นเล็กน้อย แล้วรอกไอทีเกมของตัวเองลงไป...

ขณะที่เธอเข้าสู่ระบบ เสียงดนตรีในสนามดังขึ้น และเกมนัดแรกของการแข่งขันเปิดฤดูกาลก็เข้าสู่ขั้นตอนการแบนและเลือกฮีโร่!

วันนี้คนที่ช่วยพวกเธอแบนและเลือกฮีโร่บนเวทีก็คือเทพหิมิง ทำให้เหล่าแฟนคลับของเขาที่เฝ้าวิตกกังวลและเป็นห่วงเป็นใยเขา รู้สึกสบายใจ ขึ้นบ้าง เขาถือกระดานจดบันทึกเดินมาข้างหลังถงเหยา ส่งเสียงมาตามหูฟัง “ถงเหยา เธอกดแบนบีกทรีของหัวอวี่นไหล่ได้เลย ถ้าเจ้าตัวนั้นอยู่ในมือของเขาละก็ ฉันเห็นแล้วคงปวดหัวแย่”

ถงเหยาที่เพิ่งรู้ว่าเธอเป็นตำแหน่งแรกที่ต้องกดแบนรับคำ “ค่ะ”

รีบมองหาฮีโร่ “บีกทรี” แล้วกดแบน

เธอแบนฮีโร่ตัวนี้แล้วก็ถึงคราวของฝ่ายตรงข้าม คนแรกกดแบนบราวน์ บิวตี้ของถงเหยา ในหุฟงเธอได้ยินเสียงโห่ร้องของผู้ชมด้านล่างดังแผ่วๆ นักพากย์เอ่ยบางอย่างอย่างรวดเร็ว...แต่เพราะสวมหูฟังที่ตัดเสียงรบกวน ทำให้เธอแทบจะไม่ได้ยินเสียงจากภายนอก

จากนั้นก็เป็นการวิเคราะห์และหารือเกี่ยวกับไลน์อัป ทีม ZGDX แบน บอลด์เฮดเมจและเยียนลือซาน ส่วนทีม CK แบนแฟนมัมกับสวีจินเอิน...

ฮีโร่สี่ตัวจากหกตัวที่ทั้งสองทีมกระตือรือร้นแบน ไม่ว่าจะแบน บอลด์เฮดเมจ แฟนมัม สวีจินเอิน หรือบราวน์บิวตี้ ล้วนเป็นฮีโร่ของผู้เล่น ตำแหน่งเลนกลาง!

ถงเหยาเบะปาก “บ้าอะไรกันเนี่ย ถ้าฮีโร่พูลไม่ลึกลับก็ ฉันคงไม่กล้า เล่นแน่ๆ”

เทพหมิงทางด้านหลังเธอหัวเราะ “ถ้าชินเธอพูดแบบนี้ อีกเดี๋ยว ฉันจะให้เธอไปนั่งมองตูกัดน้ำหลังเวทีนะ”

เพื่อนร่วมทีมพากันหัวเราะร่วนผ่านทางไมโครโฟนที่ต่อสายเอาไว้ บรรยากาศผ่อนคลายกว่าก่อนหน้าเล็กน้อย ลูซื่อเจิงที่ตั้งแต่ต้นจนจบ พุดน้อยมากยกมูมปากอย่างเฉื่อยชา เขาออกความเห็นเรื่องการเลือกฮีโร่ อย่างที่น้อยครั้งจะทำ ขณะนั้นสมาชิกทีมคู่แข่งช่วยหุเตี้ย ADC ของทีม กตลือกเพลก ฮีโร่ของผู้เล่นเลนกลางที่มีรูปร่างคล้ายหนู ในช่วงต้นเกม เพลกอาจถูกเหยียบแบน แต่เมื่อเลือนเลเวลในช่วงท้ายเกมแล้ว ฮีโร่ตัวนี้ นำเกรงขามสุดๆ ในการเข้าทีมไฟต์...

ต้องกล่าวว่าสำหรับเกมเวอร์ชันนี้ ตำแหน่ง AD มีอิทธิพลน้อยมาก ในช่วงต้นเกม การที่คู่แข่งเลือกฮีโร่ตัวนี้จึงเป็นเรื่องที่ชาญฉลาดเอามากๆ ที่เดียว!

ทว่าเหล่ามามีสีหน้าผ่อนคลาย ทีมพากับตัวเองว่า “ถ้านายเลือก เพลกละก็ ฉันจะไม่เกรงใจละนะ” เขาผิวปากหัวก้อก่อนเลือกฮีโร่เลนบน แมซซินฟ็อกซ์ แน่นนอนว่าฮีโร่ตัวนี้มีศักยภาพพอที่จะต่อกรกับเพลกได้ และเป็นตัวเลือกที่ดีพอที่จะปั่นหัวคู่แข่ง...

ทุกคนล้วนกล่าวกันว่า อันที่จริงสงครามครั้งนี้เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่การแบนและเลือกฮีโร่แล้ว

สุดท้ายเมื่อทีม CK จัดไลน์อัปเสร็จแล้ว ถงเหยาก็มองออกว่ากลยุทธ์ของพวกเขาคือต้องการเก็บเลเวลในช่วงต้นแล้วตะลุยจู่โจมในช่วงท้ายเกม ถงเหยาเลือกเมจิกการ์ดให้ตัวเอง เวลานั้นทั้งทีมเหลือเพียงลู้อีโร่หนึ่งทีเลือกฮีโร่เป็นคนสุดท้าย...

เขาจะเลือกอะไรนะ

ไอซ์ก็อดเดซเทรอ บิ๊กเมทังงันรี หรือจะเป็นไอเลียล

เธอเบือนหน้าเล็กน้อย ชำเลืองมองลู้อีโร่ที่อยู่ในวงรัศมีความคิด พลันได้ยินเสียงราบเรียบของเขาจากในหูฟังว่า “ช่วยกดเลือกเบโดรให้ฉันหน่อย”

ทุกคน “...”

เทพหมิง “ตัวนี้มัน...ถ้าไลน์อัปของอีกฝ่ายเป็นยังงี้ แล้วนายใช้เบโดร ค่าความเสียหายช่วงเลทเกมน่าจะเบาไปหน่อยมั้ง”

เบโดร ตามทฤษฎีแล้วเป็นฮีโร่ที่เก่งช่วงต้นและกลางเกม ช่วงต้นเกมจะมีความสามารถในการโจมตีสูงมากและจะสร้างความเสียหายใหญ่หลวงให้ศัตรูในการเข้าทีมไฟต์...แต่เพราะเกมได้รับการพัฒนาหลายครั้งหลายเวอร์ชัน ทำให้ฮีโร่ตัวนี้มีโอกาสน้อยมากที่จะปรากฏตัวในสนามแข่งทางการ

ลู้อีโร่ “จะเล่นช่วงท้ายทำไมอีกล่ะ ก็บอกแล้วไงว่าให้รีบเล่นรีบจบเกมมันนี่ไม่มีช่วงท้ายแล้ว”

สหายร่วมทีมพากันเงยบึ้ง

ถงเหยาออกความเห็น “ประธานลู้อีโร่เด็ดขาด ขอให้ประธานลู้อีโร่มีความสุขมาก ๆ นะคะ”

เสี่ยวฟ่งทำหน้าที่ “ที่เป็นลูกพี่ ใหญ่สุดแล้ว พูดคำไหนต้องได้ยั้งนั้น อยู่แล้ว” ขณะกดล็อกเบโดรให้ลู้อีโร่ ตอขณะนี้การเลือกและแบนฮีโร่สิ้นสุดลงแล้ว เหล่านักกีฬาจึงเข้าสู่หน้าเกม...

“คนอื่นเขาเลือกฮีโร่ที่เก่งกาจช่วงท้ายเกม แต่พวกเราทั้งหมดกลับ

เลือกฮีโร่ที่มีฝีมือฉกาจช่วงต้นเกม ไอ้หยา สหายทุกท่าน พวกนายนี่มันใจ
สุดๆเลยนะ” เหล่ามารถอนหายใจ

“ฉันปวดหัว” ลูซี่อึ้งบอกรับ “รีบเล่นให้จบๆ จะได้กลับฐานไปนอน”

ถงเหยา “เห็นด้วย”

เหล่ามาร “พี่สาวตัวน้อย เธอเองก็เป็นอะไรด้วยงั้นแหละ”

ถงเหยา “ปวดท้อง อยากไปอึ”

ทุกคน “...”

เสี่ยวฟ่ง “ฉันว่าเธอแค่อยากสร้างวีดิโอตอนแข่งเท่านั้นแหละ”

ถงเหยาผงะด้วยความงุนงง จากนั้นค่อยกรี๊ดร้องออกมา เธอล้ม
เสียนิสิตเลยว่ามีเรื่องนี้ด้วย!

เหล่ามาร “พวกพี่ๆ ที่มงานหลังเวทีได้ยินแล้วหรือยัง ถ้าบันทึกไว้แล้ว
รีบทำเซอร์ไพรส์เลยตั้งแต่ตอนที่การแข่งขันฤดูร้อนเริ่มต้นขึ้นไม่ถึงสามสิบ
วินาทีนี่แหละ”

ถงเหยา “อย่าๆ อย่าๆ พี่ๆ ที่มงานหลังเวทีช่วยรักษาหน้าให้ฉัน
หน่อยเถอะ ช่วงนี้ต้องตัดดอก ตัดดอกนะ จะให้ฉันคุกเข่าขอร้องพวกพี่
ก็ได้!!”

ลูซี่อึ้งยกมือขึ้นปรับเสียงหูฟัง “เลิกโวยวายได้แล้ว เต๋ยวตี้นเต๋น
ขึ้นมาอีราดทางเก่งไม่รู้ด้วยนะ”

เสี่ยวฟ่ง “คนหนึ่งก็แมวป่วย อีกคนก็ชี้แตก สหาย พวกเรายังจะ
แข่งรอบเปิดสนามนี้อยู่ไหม”

ถงเหยา “...ฉันไม่เล่นแล้ว เรียกลู่ย์วี่มา ฉันจะกลับฐาน”

ลูซี่อึ้ง “สายเกินไปแล้ว เธอลงเรือมาแล้วนี่”

ถงเหยา “...”

แม่ตอนแรก ถงเหยาจะตื่นเต้นมาก แต่พอฮีโร่ทั้งห้าตัวปรากฏตัวที่บ่อน้ำพุบนแผนที่หุบเขาจอมเวท เธอก็อใจเย็นลงแล้ว...

เธอเขียนทั้งผู้ชม คู่ต่อสู้ พี่ๆ ที่มงานหลังเวที และอื่นๆ ออกไปจากสมอง กระทั่งท้องน้อยที่เคยบีบรัดจนเกร็งไปหมดคล้ายมีข้างกระโดดโลดเต้นอยู่ข้างในก็ปวดน้อยลง ถงเหยายกมือขึ้นขยับหูฟัง ในสายตาของเธอตอนนี้มีเพียงศัตรูตรงหน้าเท่านั้น...

เสี่ยวฮวา มิดของทีม CK

ฮีโร่ของเสี่ยวฮวาคือแซลโลว์ ฮีโร่ตัวนี้เป็นฮีโร่สายแอสแซสซิน ทั้งควบคุมหรือควาร์ดคอนโทรล¹ สร้างความเสียหาย และเปลี่ยนตำแหน่ง มีความสามารถพื้นฐานทั้งหมดที่ฮีโร่ควรมี เมื่ออยู่บนเลนมีความสามารถแข็งแกร่ง ตอนเข้าปะทะเป็นทีมก็มีสกิลควาร์ดคอนโทรลหมู มีฮีโร่เพียงหยิบมือที่สามารถหยุดยั้งฮีโร่ตัวนี้เอาไว้ได้ ขนาดเมจิกการ์ดที่ถงเหยาเลือกมาก็ไม่แน่ว่าจะเอาชนะฮีโร่ตัวนี้ได้ในช่วงต้นเกม...

แต่สำหรับถงเหยาแล้ว เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญแต่อย่างใด เพราะดีร้ายอย่างไร เมจิกการ์ดที่เธอเลือกเล่นประทับตราเอาไว้แล้วว่า ไม่ว่าจะประมือกับใครเป็นต้องไต่กลับ ถ้าอีกฝ่ายกล้าวิ่งเข้ามาโจมตีในเขตของเธอ

¹ Crowd Control : CC สกิลที่ลดความสามารถของฝ่ายต่างๆ ทั้งศัตรู สัตว์ประหลาด ทหารจิว เช่น มินง (Stun) ยั่ว (Taunt) ช้าลง (Slow) ทำให้ลอย (Knock Up) เป็นต้น

เธอก็จะหาโอกาสตีโต้...และเป็นเพราะต้องคอยจ้องหาโอกาสโต้กลับนี้แหละ
เวทิตัดตัวของเธอก็เป็น “แฟลช” กับ “อิกไนต์”...

“แฟลช” เป็นการเคลื่อนไหวที่ไปข้างหน้าในระยะทางสั้น ๆ ด้วยความเร็วสูง
ปกติแล้วจะใช้ตอนเข้าที่มไฟต์หรือหลบหนี ส่วน “อิกไนต์” จะสร้างความ
เสียหายตามจริงให้ศัตรูอย่างต่อเนื่อง ระดับความเสียหายนี้ขึ้นอยู่กับความเร็ว
ของฮีโร่เธอในตอนนั้น

เวทิตัดตัวทั้งคู่เป็นเวทที่ถ่วงเหย้าใช้สังหารศัตรู

...แต่แน่นอนว่าในการเข้าปะทะกับเลียวฮวาเวท พวกนี้ไม่ส่งผลกระทบ
มากมายอะไร

ถ่วงเหย้ากระแอมกระไอ “สหาย ด้วยความสัจจริงเลยนะ จังเกิล
ของคุณแข่งเป็นแฟนเก่าของฉันเอง และพวกเราก็ไม่ได้จากกันด้วยดีสัก
เท่าไร ดังนั้นเขาคงรอที่จะวิ่งมาเล่นกลางไม้ไหวแน่ๆ ...เหล่าเค อิกเดียว
อาจต้องขอให้นายช่วยหน่อยได้ไหม ขึ้นอยู่กับนายแล้ว”

เหล่าเคหัวเราะระรื่น “รู้แล้ว รู้แล้วว่า นี่เป็นเหตุผลที่ขอให้จังเกิล
ช่วยจับศัตรูที่แปลกประหลาดที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้ยินมาเลย”

เลียวฟิง “ฉันรู้เรื่องตำนานนางพญางูขาวแห่งวงการอีสปอร์ตของ
พวกเธอด้วยนะ ฮ่าๆ ฮ่าๆ กระทุ้นั้นผู้คนจินตนาการกันสุดฤทธิ์จนฉัน
หยุดอ่านไม่ได้เลย...”

ลูซื่อเฉิง “นำหัวเราะตรงไหน”

เสียงหัวเราะของเลียวฟิงหยุดก็กทันควัน

ถ่วงเหย้า “พี่เป็นสวีเซียวินผู้ช่วยชีวิตและเยียวยาบาดแผลให้ไง”

ตอนนี้เหล่าผองเพื่อนและบรรดาแฟนคลับที่นั่งแถวหน้าสุดในสนาม
คงจะแปลกใจ เพราะขณะที่นักกีฬาฟางวนอยู่กับการแข่งขัน จู ๆ ไม้รู้ว่า
ลูซื่อเฉิงพูดอะไร และไม่รู้ว่าทั้งท็อป จังเกิล และซัพพอร์ต สามคนของทีม
ZGDX ได้ยินอะไร พวกเขาจึงหันขวับไปมองมิดของพวกเขาด้วยสีหน้า
ตื่นตะลึงตาค้าง...

ทว่ามิดของพวกเขากลับรักษาสีหน้าเรียบเฉยเอาไว้ได้

ขณะนี้เกมได้เริ่มต้นอย่างเป็นทางการแล้ว ฐานทัพของทั้งสองฝ่าย

เริ่มส่งกลุ่มทหารจิวไปยืนทัพทั้งสามเลน ถงเหยาหลบสกลิ Q ของคู่แข่ง ซึ่งเป็นสกลิสสร้างความเสียหายขึ้นสองอย่างระมัดระวัง แล้วกดสกลิ Q ของตัวเองฆ่าเหล่าลูกสมุนและเติมเลือดให้ตัวเอง... ในตอนที่ทั้งสองฝ่ายเลื่อนไปเลเวลสามแล้วนั้น จู ๆ ถงเหยาปล้นทวนนี้ถึงความประหวั่นกลัวที่เกิดขึ้นเพราะอาแท มิตของทิม TAT เมื่อไม่นานมานี้ เธอตัวลั่นเทา เริ่มถอยหลังกลับโดยไม่รู้ตัว ผลคือทันทีที่กลับมาถึงพื้นที่ปลอดภัยในเขตบ้อมของตัวเอง ก็เห็นเงาร่างของเจียนหยางผ่านเข้ามาในคลองจักษุ...

ถงเหยารู้สึกว่าเธอเพิ่งรอดจากหายนะมาได้อย่างเฉียดฉิว

“จ้งเกิลของอีกฝ่ายอยู่ที่นี่!” เธอตะโกนเตือนเหล่ามาร

เขารีบตอบรับ และหลังจากได้ยินเสียงร้องเตือนของเธอ ลูซื่อเจิง ที่เลนล่างก็เริ่มเคลื่อนไหวเช่นกัน

โดยทั่วไปการต่อสู้ของเปโตรในช่วงต้นเกมนั้นดีกว่าเฟลก ดังนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่ลูซื่อเจิงกระหน่ำตีหูเตี้ยไม่ยั้ง ฆ่าทหารนำหน้าอีกฝ่ายไปราวสิบตัว ขณะนั้นเขาเข้าสู่เลเวลสามแล้ว สกลิทั้งสามสกลิใช้การได้แล้ว เขาคลิก ๆ เพื่อส่งสัญญาณแล้วพิมพ์ “เสี่ยวฟ่ง เดินหน้าไปสองก้าว แล้วรับสองสกลิของเขาซะ” เสี่ยวฟ่งวิ่งเข้าไปและสละเลือดครึ่งหลอด ลูซื่อเจิงสั่งให้เสี่ยวฟ่งวิ่งกลับมาข้างเขา เป็นไปตามคาด อีกฝ่ายไล่ตามมาซ้ำเมื่อเห็นศัตรูเพียงพลั่ว...

จังหวะนี้เอง เสี่ยวฟ่งหันกลับไปร้ายเวทเอกซอสต์ (เวทติดตัวที่ทำให้ศัตรูเหนื่อยล้า ลดความเร็วในการเคลื่อนที่และลดการโจมตีของคู่แข่งลงเกือบครึ่ง) ลูซื่อเจิงวิ่งออกมาจากพงหญ้า ร่ายสกลิรัวเป็นชุดที่รวมการโจมตีพื้นฐานหลาย ๆ อย่างเอาไว้ เขาขยับนิ้วเร็วสุดขีดราวติดจรวด ทำให้แถบเลือดของหูเตี้ยลดลงจนถึงก้นหลอดอย่างง่ายดาย!

เมื่อหูเตี้ยเห็นว่าสถานการณ์ไม่เป็นใจก็คิดจะถอยกลับ แต่ลูซื่อเจิงกัดไม่ปล่อย เขาใช้ความได้เปรียบจากมือยาวของเปโตรพาดใส่อีกไม้ที่ก็รืดเลือดหยดสุดท้ายของหูเตี้ยจนเกลี้ยง เงินรางวัลสี่ร้อยทองจากการทำเฟิร์สสตีบลัดหลังไหลเข้าสู่ช่องเก็บของทันที...

เฟิร์สสตีบลัด!

เสียงประกาศของระบบดั่งขึ้น ในไมค์มีเสียงชมเชยด้วยความมลิใจ
ของเพื่อนร่วมทีมดั่งขึ้นเช่นกัน...

ลู่อือเจิงกลับไม่ปริปาก เพราะสำหรับเขาแล้ว นี่เป็นแค่การเริ่มต้น
เท่านั้น

เหล่าหวัง ซัพพอร์ตของคู่แข่งเห็นว่า ADC ของทีมตัวเองตายแล้ว
แต่แถบเลือดของลู่อือเจิงยังเหลืออยู่ เขารีบถอยทัพโดยไม่ลังเล เลี้ยววินาที
นั้น สกิล E ของลู่อือเจิงที่คูลดาวน์น้อยก็กลับมาใช้การได้พอดี ลู่อือเจิง
หมุนตัวทิ้งระเบิดมือไว้ที่ปลายเท้าของเหล่าหวังสามลูก ขณะเดียวกัน สกิล
โซลแองกลิงของเลี้ยวพั่งก็กลับมาใช้ได้แล้วเช่นกัน เขาเหลียวกลับมาใช้
ตะขอเกี่ยวเหล่าหวังเอาไว้ แล้วลากเข้าหาตัว เหล่าหวังจะหนีก็หนีไม่ได้
พอเขาเหยียบระเบิดมือที่ลู่อือเจิงทิ้งเอาไว้เลยติดสถานะมีนงหนึ่งวินาทีครึ่ง...

แค่หนึ่งวินาทีครึ่งก็เหลือเฟือที่ลู่อือเจิงจะรวสกิลทั้งหมดใส่หน้า
เหล่าหวังเต็ม ๆ เก็บชีวิตของซัพพอร์ตที่ในช่วงต้นเกมยังไม่ตื่นดีไปอีกราย!

ดับเบิลคิล!

เหล่านักกีฬาไม่ได้ยินเสียงที่บรรดาผู้ชมทั้งสนามต่างตะโกนโห่ร้อง
กึกก้อง ทุกคนปรบมือเชียร์และชื่นชมการประสานงานกันอย่างลงตัวของคู่อู
เลนล่าง เลี้ยวพั่งกับลู่อือเจิง! เกมเพิ่งดำเนินไปแค่ห้านาที ที่เลนล่างก็เด็ด
หัวคนได้แล้ว ลู่อือเจิงลงมือเองทั้งสองหัว สถานการณ์ราบรื่นเป็นใจ เขา
เก็บกวาดเหล่าลูกกะจ๊อกใต้จุมูกอย่างสุชี่ ก่อนกลับฐานไปออกไอเท็มใหม่...

สองชีวิตและรางวัลจากเฟิร์สตีบลัดรวมแล้วเจ็ดร้อยทอง นั่น
หมายความว่า เมื่อเขากลับเข้ามายืนเลนอีกครั้ง เขาจะมีไอเท็มชุดเล็ก ๆ
ดีกว่า ADC ของอีกฝ่าย ช่วงต้นเกม เพลกมักถูกอัดละอย่างนี้อยู่แล้ว
วันเวลาต่อจากนี้ไปจะต้องทุกข์ทรมานจนร้องไม่ออกสักแอะแน่นอน!

เลนล่างเปิดศึกกันไปแล้ว ถงเหยารู้สึกถึงแรงกดดันบนบ่าที่น้อยลง
อีกโซ ไม่รู้ว่าทำไมเสี้ยวขวาของทีมคู่แข่งถึงกังวลนัก หลังลู่อือเจิงทำ
ดับเบิลคิลที่เลนล่างประมาณหนึ่งนาที เจียนหยางก็วิ่งมาแก๊งที่เลนกลาง
เธอวิ่งเข้าไปใต้บ้อม ซัดสกิล Q ใส่หน้าเขา ตอนนั้นสกิล W ซึ่งเป็นสกิล
เลือกไฟของเธอกลับมาใช้ได้แล้ว เธอรีบร้องเรียกเหล่าเค ดังนั้นทางตา

ของเสี่ยวฮวาและเจียนหยางจึงเห็นเลฟเฟิร์ดฮันเตอร์กระโดด “สวบสวบ” ออกมาจากพงหญ้า เวลาเดียวกันนั้น ธงเหยาก็หุบไฟสีเหลืองขึ้นมา ล็อกเป้าที่เจียนหยางแล้วสับไฟ ซัดใส่หน้า โจมตี ร่ายเวทอิกไนต์ ปล่อยสกลคอมโบ เลือดของเจียนหยางลดลงจนถึงก้นหลอดทันที คิดอยากจะถอยก็สลายไปเสียแล้ว ธงเหยาเด็ดหัวข้าศึกรายที่สามให้ทีมเรียบร้อยแล้ว!

จังกิลคู่แข่งแก๊งไม่สำเร็จเลยถูกตลบหลัง เวลานี้ทหารจิวกลุ่มใหญ่ตรงเข้าโจมตีป้อมของพวกเขาอีกครั้ง แต่ก็ถูกป้อมยิงกราดใส่จนล้มตายอนาถ เสี่ยวฮวาที่ถอยหนีอย่างยากเข็ญยังเก็บค่าประสบการณ์และเงินไม่ได้เลย แถมยังต้องสูญเสียกองกำลังกลุ่มใหญ่และเงินรางวัลจากการฆ่าศัตรูให้ธงเหยา อันที่จริงทั้งคู่ล้วนประสบกับความยากลำบากแทบจะไม่ต่างกัน แม้ตอนแรกเสี่ยวฮวาเหนือกว่า แต่ไม่นานเกมก็พลิกกลับมาเป็นฝ่ายของธงเหยา!

จากนั้นถึงเจียนหยางโจมตีแมชชีนพ็อกซ์ของเหล่ามาวได้ถึงสองครั้งสองครา เพราะเหล่ามาวเคลื่อนไหวไม่ได้ แต่ก็ยังช่วยอะไรทีมไม่ได้มากนัก กระดูกสันโตของทีม CK ตอนนี้เป็นเลนกลางและเลนล่างของทีม ZGDX ซึ่งพวกเขายังหาทางแก้ไม่ได้ ลู่ออชิงที่กำลังสองชีวิตไว้ในกำมือไม่เปิดโอกาสให้หูเตี้ยหายใจหายคอ ตั้งแต่บัดนั้นจนถึงบัดนี้ หูเตี้ยถูกล้อมและจนตายคาป้อมของตัวเอง...

ลู่ออชิงโจมตีอย่างดุเดือดแรงร้อน หูเตี้ยไม่โง่เลยรีบขอความช่วยเหลือจากเจียนหยาง ทว่าไม่ว่าเจียนหยางพยายามลงมาที่เลนล่างสักกี่ครั้งก็จะพบกับเหล่าเค จังกิลของทีม ZGDX รออยู่ที่นั่นแล้ว!

เหล่าเคเหมือนจะวิ่งไปมาระหว่างเลนกลางกับเลนล่าง ใช้ชีวิตตัวเองปกป้องความได้เปรียบของทั้งสองเลนเอาไว้เป็นอย่างดี ทิม CK ทำทุกวิถีทางเพื่อตีโต้ ยื้อกันไปยื้อกันมาอยู่แบบนี้ กระทั่งทั้งสองฝ่ายเข้าสู่เลเวลหกก็ยังไม่มีการฆ่าใครได้อีก...

ขณะนี้จำนวนหัวที่ทั้งสองทีมฆ่าได้เป็นสามต่อสอง เงินของทีม ZGDX มากกว่าประมาณพันทอง...

จำนวนหัวไม่ห่างกันมาก ทว่าความแตกต่างด้านการเงินมาจากการ

ฟาร์มที่เลนกลางและเลนล่าง!

เมื่อถงเหยานำขึ้นเลเวลหก สกิลอัลติเมตก็ใ้การไ้แล้ว ขณะทีทีม CK ยุ่งเหยิงอลหม่าน เลี้ยวขวาส่งสัญญาณเตือนเพื่อนร่วมรบอย่างสิ้นหวัง ตะโกนว่า “เธอถึงเลเวลหกแล้ว ขอให้พวกนายเอาตัวรอดกันเองแล้วกัน” ลี้นเสียงของเขา หูเตี้ยยังไม่ทันตอบสนอง ก็เห็นว่าห่างออกไปทางด้านหลังไม่กี่ก้าวเกิดวงเทเลพอร์ตีสี่เหลี่ยมขึ้นบนพื้น เขาคิดจะถอยกลับเร่งด่วน ทว่าจ้งหะนั้น ถงเหยาปรากฏตัวด้านหลังเขาแล้วและปล่อยท่าไม้ตาย!

ความเร็วมือไวปานแสง ถงเหยารีบสะบัดมือปล่อยไฟสีแดงออกไปชั่วเสี้ยววินาที หูเตี้ยกับเหล่าหวังเคลื่อนไหวที่ช้าลง เลี้ยวพ้งรีบขว้างตะขอเกี่ยวตัวโจมตีชั้นสอง เล็งใกล้ใบหน้าของหูเตี้ย ใช้ท่าไม้ตายกักหูเตี้ยกับเหล่าหวังไว้ในวงมนตราของโซลแองกลิง...แถบเลือดของทั้งคู่ลดฮวบฮาบราวกับเปิดฝาออกแล้วเททิ้ง พอพวกเขาคิดจะวิ่งหนี ก็ยังช้ากว่าเลี้ยวพ้งที่กดสกิล E แล้วพลิกมือ ทำให้พวกเขาเคลื่อนไหวที่ช้าลง ช่วงเวลาสั้นๆ มิทและ ADC ของทีม ZGDx ก็กระโจนเข้าใส่อย่างว่องไวราวพยัคฆ์กำลังจะขย้ำเหยื่อ...

ถงเหยา “ขอให้ฉันคนหนึ่ง ให้ฉันคนหนึ่ง ฉันอุตส่าห์เทเลพอร์ตลงมาเล่นเลนล่างอย่างสุดความสามารถ ถ้าพีกกล้าไม่ยกพวกเขาให้ฉันคนหนึ่ง ชีวิตนี้ฉันจะไม่ลงมาเหยียบเลนล่างอีก!”

ลู้อีเจิง “...ให้ ให้ ให้ เลิกโวยวายไ้แล้ว ตื่นเต้นขึ้นมาเต็วอีรวดกางเกงไม่รู้ตัวนะ”

ถงเหยา “...พีลิมเรื่องนี้ไปเลยนะ!”

ลู้อีเจิง “ฉันจะลิมไ้ไ้ยังงั้ละ”

ถงเหยา “งั้ก็อย่าแซวฉันอีก!”

ลู้อีเจิง “...”

...บทสรุปสุดท้ายคือ ถงเหยากับลู้อีเจิงต่างคนต่างจัดการหนึ่งชีวิต จากนั้นผนึกกำลังกันเข้าโจมตีป้อมเลนล่างของอีกฝ่ายจนราบเป็นหน้ากลองเหล่าเคระโดดผลุลงหลุมบอสเพียงลำพังแล้วเก็บบัฟจากไฟร์แองเจิลอย่างสบายอกสบายใจ

จากนั้นเจี้ยนหยางพาหัวอวินไหลขึ้นมาที่เลนบนแล้วเก็บกวาดบอสเล็กอะบิสไฟโอเนียร์...

เหล่ามาว “พวกนายเลนกลางเลนล่างเยี่ยมไปเลย แต่ลืมไปรีเปลาว่า เกมนี้่ะยังมีเลนบนอีกเลนหนึ่ง ฉันทแม่งเสียบัฟของอะบิสไฟโอเนียร์ให้หัวอวินไหลไปแล้วนะ พวกนายยังจะให้ฉันเล่นอยู่อีกไหม! เหล่าเคล่! ปกติก็เล่นเข้าหากับฉันดี แต่พอแข่งจริงก็ลอยแพฉันเลยนะ ยังมีความเป็นคนอยู่บ้างไหมหา นายนะ เจ้าสุนัข!”

กงเหยา “ศึกกลางย้ายขึ้นบน ศึกกลางย้ายขึ้นบน!”

ลูซื่อเฉิง “เหล่าเคล่ไปด้วยกันสิ ไปถล่มป้อมเลนบนของอีกฝ่ายลงให้ได้”

แล้วก็เป็นอย่างนั้น ท่ามกลางเสียงก่นด่าของเหล่ามาว หลังจากนั้น สี่นาทีก่อนเลนบนของทีม CK ก็มีทีอ็อป มิต และจังกิลของทีม ZGDX ทั้งสามคนร่วมด้วยช่วยกันดันป้อม แต่ทางทีม CK ก็เคลื่อนไหวฉับไวเช่นกัน เสี่ยวฮวาเทเลพอร์ตขึ้นมา ส่วนเจี้ยนหยางรีบวิ่งหน้าตั้งมาถึงพร้อมๆ กับเขา

แต่เพราะช่วงเวลาที่พวกกงเหยาเลือกบุกนั้นเป็นช่วงที่ไคลด์ของหัวอวินไหลถูกลดดาว์จากการเทเลพอร์ต ดังนั้นถึงมีป้อมเป็นกำลังเสริม แต่พวกเขาก็ยังพ่ายในการเข้าบุกเป็นทีม กงเหยาแบ่งหนึ่งในสามหัวให้เหล่ามาวที่ถูกถล่มและจนแทบไม่ยอมมีชีวิตอยู่ และอีกหนึ่งหัวให้เหล่าเคล่ที่วิ่งวนมาลึบกว่านาทีเดียว แต่ยังไม่ได้เด็ดชีพคู่ต่อสู้เลย ส่วนเธอหันกลับไปเคลียร์ทหารตัวเล็กตัวน้อยในเลนตัวเองเพื่อเพิ่มค่าประสบการณ์...

เข้าสู่หน้าที่ที่ยี่สิบ ด้วยอิทธิพลจากเลนกลางและเลนล่าง ทีม CK จึงค่อยๆ สูญเสียความได้เปรียบเล็กๆ น้อยๆ ที่เลนบนไปที่ละชนิด

จวบจนหน้าที่ที่ยี่สิบห้า เกิดศึกชิงแองเจิลตัวที่สามที่เลนล่าง ADC ของทีม CK ที่ดันเกมเลื่อนเลเวลพรวดๆ เริ่มอ่อนระหอยโรยแรง แถมไม่มีหนทางให้เพิ่มพลังเลย เป็นธรรมดาที่เมื่อเขาก้าวเข้าสู่สนามรบย่อมถูกกงเหยากับเสี่ยวฟ่งผลัดกันซัดสกลใส่หน้าจนร่วงผล็อย เมื่อไม่มี ADC ทีม CK ก็เหมือนคนขาหัก สมาชิกตำแหน่งอื่นของทีมเลเวลไม่ขยับ ไม่นานก็พ่าย

ในทีมไฟต์ครั้งสำคัญนี้

ตอนที่เกมล่งสู่หน้าที่ที่ยี่สิบแปด ทีม ZGDX บุกขึ้นเนิน

ขณะนั้นเงินของทั้งสองทีมห่างกันไกลโขถึงหนึ่งหมื่นห้าพันทอง
จำนวนหัวเป็นสิบสามต่อห้า

ทีม CK รู้ตัวดีว่าเมื่อเป็นอย่างนี้ ถึงจะยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อยื้อเกมไว้
ก็คงยื้อได้ไม่ถึงท้ายเกม จึงยอมยกธงขาวแต่โดยดีและเตรียมตัวสำหรับ
เกมนัดต่อไป

เวลานี้ถึงเหยาเตรียมจะเก็บบอสสตาร์กไนต์เอิร์ล เล่นไปๆ พลัน
เห็นว่าคริสตัลของอีกฝ่ายระเบิดเป็นผุยผง เรืองเป็นไก่อตาแตก จากนั้น
ค่อยยืมแฉ่งจนตายยับยี่ วินาทีที่เธอถอดหูฟังออกแล้วลุกจากที่นั่ง เธอ
ได้ยินเสียงกรี๊ดร้องด้วยความดีใจดังมาจากด้านล่างเวที ใครบางคนตะโกน
ลั่น...

“เยี่ยม! ทีม ZGDX ลู๊ ลู๊!”

“แม่สาวเม็กนมของฉัน เย่ๆ เฮ้ๆ!”

โชนที่นั่งของผู้ชมมีตสนิทจนมองไม่เห็นว่าเป็นใคร ถึงเหยาทำได้
แค่หันไปตามเสียงเรียกชื่อเธอ ยืมหน้าบานอย่างชื่นมื่นพลางโบกมือให้ด้วย
ท่วงท่าสง่างาม จากนั้นหมุนตัวรีบไปเข้าห้องน้ำ...

“...เวรกรรม เกือบขาดอากาศหายใจตายแล้วฉัน”

ถึงเหยาพยายามผ่อนคลาย ขณะอยู่ในห้องน้ำก็พบว่าอาคารปั่นป่วน
ในท้องหายวับทันตา...เธอเลยนั่งบนโถส้วมเล่นมือถือ ทำหน้ายับยู่ระหว่าง
เลื่อนๆ ดูความคิดเห็นในเว็บบอร์ด เว่ยปั๋ว และสื่อแต่ละเจ้าที่รายงานข่าว
การแข่งขันชนิดทันเวลาทันเหตุการณ์...

[CK ถูกกลุ่มจนต้องยอมแพ้ นี่คือที่สุดของusk!]

[ถึงขนาดนี้แล้วยังยอมแพ้ มีวระอะไรอยู่ ดีกว่าโดนเหยียบละจนเสียความ
มั่นใจนะ:]

[แต่ก่อนเลนล่างของทีม ZGDX แฉวนป้าย “จ้างในมีสุบัณฑุหนึ่งตัว” ตอนนี้
มีสโมลิ่งอีกคน คงต้องเปลี่ยนเป็นสองตัวแล้วสินะ:]

[...ตลอดการแข่งขัน ฉันเห็นเมจิกการ์ดเอาแต่วิ่งขึ้นวิ่งลงตะลอนไปทั่ว

ทั้งจัดการศัตรู ทั้งเข้าบวกอย่างบ๊าระห่า ทีม ZGDX เหมือนมีจิ้งเกิลสองคนเลยวะ เล่นโคตรเจ๋ง! เมจิกการ์ดแข็งแรงแรงสุด ๆ ตั้งแต่กคณิกยณการมองภาพรวม]

[เทียบกันแล้ว เทพหยางเหมือนกำลังละเมอ]

[ช่วงนี้ทีม CK เกิดอะไรขึ้นวะเนี่ย รู้สึกว่าสถานการณ์ไม่ค่อยดีเท่าไร ได้ยินว่าก่อนหน้าก็แพ้ให้ทีม YQCB ในการซ้อมแข่งทีม มาบัดนี้ก็ยังมองไม่เห็นถึงมาตรฐานของทีมวางเลยสักนิด]

[...เกมนี้ถึงถึงเกอและน้องเหยารีบสุด ๆ ทั้งสองคนตำราวกกับว่าต่อให้ริงเอาไว้ก็ริงไม่อยู่แล้ว พวกเขาจะรีบเร่งไปไหนกันวะเนี่ย]

[ตอบความเห็นบน อาจจะมีไปจี ฮ่า ๆ ฮี ๆ เอะ ๆ!]

หงเหยา “...”

หงเหยากดปิดโทรศัพท์เงียบ ๆ ก่อนลุกขึ้นจากโต๊ะแล้วตั้งทางเงขึ้น

เธอล้างมือ พลักเปิดประตูห้องน้ำ แล้วเดินออกไป ครั้นกลับถึงห้องพักนักกีฬาแล้วค่อยเห็นว่าลูซื่อเจิงนอนตายแอบอยู่ตรงมุมห้อง รอคคนมาเก็บศพ แตกต่างจากคนที่เต็มไปด้วยจิตวิญญาณแห่งการฆ่าฟันศัตรูอย่างคลุ้มคลั่งในเกมการแข่งขันราวกับเป็นคนละคน

เสี่ยวฟ่งเห็นหงเหยาเดินเข้ามาในห้อง หัวเราะหึ ๆ ถามว่า “อีเสีร์จแล้วหรือ”

หงเหยาทำหน้าที่จริงจัง “ห้องผูกน่ะ”

เสี่ยวฟ่ง “มีคนบอกว่าตอนนี้ทีม ZGDX มีหมาบ้าสองตัวที่ริงยังไม่ก็ริงไม่อยู่”

หงเหยา “...ไม่ดีหรือ อีสปอร์ตเป็นกีฬาของคนหนุ่มสาวย่อมต้องเร่งร้อนรุนแรง ความเร่งร้อนรุนแรงนี้สำคัญมากนะ”

ลูซื่อเจิงพลิกตัว ไ้อออกมาสองที หงเหยาสาวเข้าไปตรงหน้าเขา แล้วเลิกเสื้อที่เขาคลุมหน้าไว้ ออก ยื่นมือไปแตะหน้าผากเขา...เขาสีลมตาสีน้ำตาลเข้มขึ้นเพราะรู้สึกราคาญจนทนไม่ไหว เธอชิงต่าจ้องตอบอย่างไม่เกรงกลัว “กัปตัน พี่ตัวร้อน”

ลูซื่อเจิงร้อง “อ้อ”

ขณะนี้ใกล้จะหมดเวลาพักแล้ว เสี่ยวรุ่ยจึงเข้ามาไล้ต่อนพวกเธอให้รีบเข้าสนามราวกับไล้ต่อนไก่...

การแข่งขันเกมที่สองเริ่มต้นขึ้น เห็นได้ชัดว่าฝีมือของลู้อีจิงสู้เกมแรกไม่ได้ ช่วงต้นเกมหูเต็ยจูโจิมลู้อีจิงอย่างดุดัน ดึงกันไปลากกันมาจนถึงกลางเกมก็เกิดสงครามขึ้นอีกครั้งโดยมีเป้าหมายช่วงชิงเองเจิล!

ครั้งนี้เป็นเหล่าเคที่ออกมาइनอกผายไ้ไหลฝิ่งประจันหน้าและสั่งสอนคู่ต่อสู้ด้วยการช่วงชิงเองเจิลมาได้พร้อมทั้งอัญเชิญทั้งทีมขึ้นสวรรค์ การที่เขาแย่งเองเจิลมาได้ง่าย ๆ นั้นก็เพราะบราวน์บิวตี้ของถงเหยาใช้โซ่ล่ามล็อกหูเต็ยเอาไว้ ชั่วไม่กี่วินาทีที่รบพุ่งกัน กระบวรนัทพ์ของอีกฝ่ายรวนเรไม่เป็นท่า จากทีมที่เสียเปรียบจึงกลับมาผงาด ความหวังที่ทีม CK จะคว้าชัย เลื่อนรางวัลหายเพราะการต่อสู้ครั้งนี้!

ทีม ZGDX ฉวยจังหวะนี้วิ่งวนเก็บเงินเก็บเลเวลอย่างฮึกเหิม สถานการณ์ในสนามรบพลิกกลับจากหน้ามือเป็นหลังมือ พวกเขาไม่เปิดโอกาสให้ทีม CK โง่หัวขึ้นมาอีก ตีป้อม เก็บบอสใหญ่หน่อย แย่งชิงทรัพยากร บุกขึ้นเนิน...

นาที่ที่ลี้ลิบ ลัประยุทธ์กันบนเนินอีกครั้ง ทีม ZGDX ได้ชัยชนะตลอดและจบการแข่งขันครั้งนี้!

ทีม ZGDX เป็นผู้ชนะในการแข่งขันครั้งแรก!

ถงเหยามองคริสตัลของคุณแข่งระเบิดเป็นจูลง แล้วถอดหูฟังออก หูยังได้ยินเสียงดนตรีบรรเลงหลังจบเกม เสียงเฮลั่นสนั่นหวั่นไหวอย่างตืออกดีใจดังมาจากโซนที่นั่งของผู้ชม เธอลุกขึ้นยืน แล้วหมุนตัวกลับไปมองฉากหลังสีน้ำเงินที่ปรากฏคำว่า “Win” แล้วนั่งไป

ชนะแล้วเหอ

สามวินาทีต่อมา ในใจของเธอร้อง “กรี๊ด” อย่างบ้าคลั่ง...

โอ๊ะโอๆ ชนะแล้ว อ๊ะๆ ฉันทชนะแล้ว อ้ายๆ!

ถงยอดเยี่ยม!

ถงเก่งกาจ!

ถงแคร์รี่!

สีหน้าของถงเหยยราบเรียบ ทว่าในใจกลับตีปี่ร้องเพลงเต็นระบำ จังหวะนี้เธอเห็นเหล่าเคลุกซ์ขึ้นยืนแล้วเดินตรงไปทางทีม CK เธอจึงนึกขึ้นได้ว่ายังต้องวอนจับมือแสดงน้ำใจนักกีฬา...นักกีฬาของทีมชนะจะเดินไปฝั่งที่หนึ่งของทีมแพ้ จากนั้นทุกคนจะวอนจับมือกันเรียงตัว

ถงเหยยต่อแถวหลังเหล่าเค เพราะเป็นการจับมือคนอื่นครั้งแรก เธอจึงประหม่าเล็กน้อย สีหน้าของสมาชิกทีม CK ดูไม่เจิด ทว่ายังคงรักษามารยาท ท้าววินไหลเป็นคนถัดมาที่จับมือกับเธอ ยิ้มเอ่ย “พี่สาวตัวน้อย เธอแข็งแรงแรงมาก ฉันตั้งตารอนัดหน้าอยู่นะ”

สุดท้ายถงเหยยก็ชิงหน้านิ่งเอาไว้ไม่ได้อีก ยิ้มแต่สติสชนิดที่ปิดอย่างไรก็ปิดไม่มิด

ทว่ารอยยิ้มนี้ค้างได้เพียงสามวินาที

เพราะพอท้าววินไหลหันไปแล้วก็ถึงคิวของเจียนหยาง ถงเหยยหลังเลนิตหน้าก่อนยื่นมือออกมาอย่างใจกว้าง เป็นครั้งแรกในรอบสองปีที่เธอได้จับมือคนตรงหน้านี้อีกครั้ง...ฝ่ามือของเขาขึ้นเหนือเล็กน้อย หลังทั้งคู่จับมือกันแล้ว ก็มีมือหนึ่งคว้าหมับที่ข้อมือของเธอ

ถงเหยยเงยหน้าขึ้น ยิ้มแหย่ คิดจะดึงมือออกเสียบๆ

แต่อาการต่อต้านของเธอกลับทำให้อีกฝ่ายจับแน่นขึ้น

สมาชิกทีมทั้งหมดใช้เวลาจับมือกันนานที่สุดแค่สามวินาทีเท่านั้น แต่พอถึงคราวของถงเหยยกับเจียนหยาง ช่วงเวลานี้ถูกดึงให้ยาวนานขึ้นสิบเท่า รอยยิ้มที่ประดับดวงหน้าของเธอคล้ายจะรักษาไว้ไม่อยู่แล้ว เธอรู้สึกว่ามีคนจากทางไซนผู้ชมเริ่มมองมาทางนี้ด้วยสายตาเคลือบแคลง...

“เธอแกร่งขึ้นนะ” เจียนหยางพูดเสียงเบาพลงหลุบตาลง

“แน่ละสิ ดังนั้นในอนาคตฉันคงจะได้เดินมาจับมือนายบ่อยๆ จับมือกันยั้งจึ่งจนกว่านายจะอำลาวงการ” ถงเหยยบอกเสียงเรียบ “แต่ตอนนี้นายปล่อยมือฉันได้แล้ว”

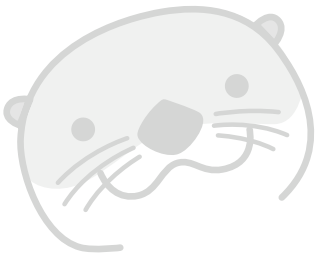
เจียนหยาง “...”

ทันทีที่เธอพูดจบ คนข้างหลังก็พลักริษะของเธอเบาๆ “ไม่มีมารยาท”

น้ำเสียงแหบแห้งของลู่อือเจิงดังขึ้นพร้อมเงาร่างสูงโปร่งแทรกเข้ามา โดยไม่รู้ตัว เจี้ยนหยางชะงัก ก่อนปล่อยมือถงเหยาลงอย่างเสียไม่ได้ ลู่อือเจิงรีบจับมือเขาแล้วเขย่าทันที

จากนั้นก็ป็นเสี่ยวฮวา เล่นกลาง หูเตี้ย ADC และเหล่าหวัง ซัพพอร์ต...

ก่อนที่ทุกคนจะทันรู้ตัว ลู่อือเจิงก็เดินมาอยู่ข้างหน้าถงเหยาแล้ว จนกระทั่งการจับมือสิ้นสุดลง กลุ่มคนทั้งหมดจึงขยับไปยืนหน้าเวทีแล้วโค้ง ขอบคุณผู้ชม ตลอดเวลานั้น ร่างสูงโปร่งยังคงอยู่ข้างหน้าเธอ

ทดลองอ่าน

โค้งคำนับผู้ชม เรียบร้อยแล้ว พวกองเหมายาก็กลับไปยังที่นั่งของตัวเองเพื่อเก็บเมาส์และคีย์บอร์ด ลูซี่อเจิงพึมพำว่าปวดหัวจึงยกหน้าขึ้นให้เสียวพั่งทำแทนอย่างไรเมตตา...

“ฉันเป็นซัพพอร์ตของพี ไม่ใช่พี่เลี้ยงของพี่สักหน่อย!”

เสียวพั่งบ่นถึงมำขณะเก็บของของลูซี่อเจิงใส่กระเป๋าเกมมิ่งอย่างระมัดระวังเป็นพิเศษ องเหายเห็นเสียวพั่งหยิบหูฟังขึ้นมาถึงเพิ่งรู้ว่าแม่แต่หูฟัง ลูซี่อเจิงก็ยืมเอาเอง...

“ทำไมถึงต้องพกหูฟังของตัวเองมาด้วยล่ะ”

“เพราะนักกีฬาบางคนมักมีเหงื่อออกเวลาตื่นตื่น เพราะเขามดกมาก เพราะเขาชกมกสุด ๆ เหตุผลร้อยแปดขนาดนี้ เธอเลือกเอาตามใจชอบเลย” เสียวพั่งเก็บคีย์บอร์ดลงกระเป๋าเกมมิ่ง สีหน้าเรียบเฉย จากนั้นยกขึ้นสะพายหลัง “จะบอกให้รู้ไว้ล่ะว่าหูฟังอันนี้นะห้าหมื่นนะ”

คำบอกเล่านี้ทำองเหายที่สะพายกระเป๋าเดินนำหน้าหยุดกึกทันควัน เหลียวกลับมามองเสียวพั่งราวกับเห็นผี ฝ่ายหลังฉีกยิ้มกว้าง “ไม่ผิดพอที่จะสร้างห้องน้ำในบ้านเกิดของฉันที่เมืองบ้านนอกไกลโพ้นเลยละ กับตันของพวกเราเป็นพวกหัวสูงและฟุ่มเฟือยนะ”

“...”

องเหายขยับกระเป๋าที่สะพายหลังอยู่ให้เข้าที่ ครั้งหนึ่งเธอเคยคิดว่าคีย์บอร์ดราคาสี่หลักเป็นความอวดโอ่และความสุรุ่ยสุร่ายของนักกีฬาอาชีพ ทว่าตอนนี้ความอวดโอ่ของเธอหายวับไปหมดแล้ว...

ตอนที่เธอเดินเข้าไปในห้องพักนักกีฬาก็ไม่เห็นท่านกับต้นหัวสูง
อวดโอ๋คนนั้นแล้ว... ได้ยินเสียงร่ำบอกว่าเขาอนตายเป็นศพอยู่บนรถ
เตรียมแพทย์กลับสโมสรแล้วฝังได้...

สมาชิกทีมคนอื่นๆ วนกับการส่งกระเป๋าให้ทีมงาน เพื่อเตรียม
นั่งรถอีกคันไปยังสถานที่จัดงานเฉลิมฉลองอะไรสักอย่างคืนนี้ ธงเหยาเอง
ก็ส่งกระเป๋าเกมมิ่งของตัวเองให้ทีมงานอย่างว่าง่าย คิดจะถามว่าคืนนี้ต้องเอา
ของชำร่วยจากงานเลี้ยงมาเมื่อลู่อือเงิงเพื่อใช้จัดงานสังสรรค์ของเขามาก
จู่ๆ เธอก็ปวดท้องน้อยอย่างไม่คาดคิด...

อาการบีบรัดเกร็งที่ท้องน้อยราวกับมีโซ่คล้องข้างอพยพหนีหนาวไปไหน
สักแห่งวนกลับมาอีกแล้ว

ธงเหยาหน้าเปลี่ยนสี งอตัวลง อุตุส่าห์คิดว่าการแข่งขันผ่านพ้น
ไปแล้ว ที่บอกว่าตื่นตื่นจนปวดท้องนั้นก็เหมือนจะไม่ปวดแล้ว ยังไม่ทัน
เรียกสติกลับคืนมา จู่ๆ ในสมองก็รู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่างขึ้นมา
ฉับพลัน...

ถ้าพูดเฉพาะเจาะจงก็คือ...

เป็นบางอย่างที่ไหลรินดั่งธารน้ำ

สีหน้าของเธอเขียวคล้ำ หึ่งหายใจประโยคหนึ่งว่า “ไปห้องน้ำก่อนนะ”
แล้ววิ่งปรี๊ดไปห้องน้ำท่ามกลางเสียงแซวของเสียงพั่ง “ไปห้องน้ำอีกแล้ว”...

ธงเหยาเปิดประตู รีบปิด ดึงกางเกงลง ก้มลงมอง ใส่กางเกง เปิด
ประตู เดินออกมา แล้วล้างมือ

สนามหน้าที่ต่อมา ธงเหยาปรากฏตัวตรงหน้าผู้จัดการทีม ยกมือทัก
สีหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์ “รู่ยกเกอ ฉันคงไปร่วมกิจกรรมบ้างบออะไรนั้นไม่ได้
แล้วละ”

เสี่ยวรู่ยโมโห “เธอเป็นอะไรอีกล่ะ จะไปช่วยฝังเงิงเกอร์นี่ง”

ธงเหยาตีหน้านิ่ง “กางเกงเปื้อนนะ”

เสี่ยวรู่ยหน้าเขียว “...เธออีใส่กางเกงอะไร”

คนทั้งห้องพักหันขวับมามองเธอ

ถงเหยยยังคงทำหน้าหนึ่ง

ประมาณสามสัปดาห์ต่อมา สุดท้ายเสียวรุ่ยก็สวมวิญญาณเซอร์ลือกไฮล์มส์¹ เชื่อมโยงก่อนหน้าที่นี่เธอเอาแต่ร้องว่าปวดท้อง แต่ก็ไม่ได้ถ่ายออกมาพอทำความเข้าใจกับอาการต่างๆ นี้แล้วก็ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เขาร้อง “ไอ้หยยา” ก่อนชะงัก แล้วร้อง “ไอ้หยยา” อีกที จากนั้นโบกมือโบกมือพร้อมทำหน้าเหยเก “ไปเถอะ ฉันจะเรียกรถแท็กซี่ของเจิงเกอให้กลับมารับเธอแล้วกัน พวกเขาน่าจะยังไปไหนไม่ไกล”

และแล้วสิบนาที่ต่อมา

ลูชื่อเจิงที่นอนเป็นศพบนเบาะแถวหลังสุดก็รู้สึกว่ารถขับออกไปได้ไม่นานก็หยุดลง เขาเลิกเสื้อคลุมหน้าออกแล้วลุกขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยความแปลกใจ พบว่ารถแล่นกลับมาจอดที่ลานจอดรถของสนามแข่ง...เขาชะงัก เงยหน้าขึ้น غامเสียงอ่อนแรง “เกิดอะไรขึ้นเธอ”

ขาดคำ ประตูรถก็เปิดออก

แล้วยายเตี้ยก็ปีน “ตุ๊บตุ๊บๆ” ขึ้นมาจากด้านล่าง เธอปลดกระเป๋าสี่สายอยู่ลง หนึ่งไปครู่หนึ่ง แล้วนั่งไม่เต็มกันที่เบาะแถวหลังสุด บอกท่านกับต้นที่มองเธออย่างฉงนสนเท่ห์ “ฉันไม่วางใจนะ เลยขออนุญาตมาดูแลที่เป็นพิเศษ”

ลูชื่อเจิง “...”

ถงเหยย “...”

ลูชื่อเจิง “ถึงฉันจะเป็นไข้ แต่สมองยังไม่ฝ่อนะ”

ถงเหยย “...”

ลูชื่อเจิง “เกิดอะไรขึ้น”

ถงเหยย “กางเกงเบื่อน”

ลูชื่อเจิงร้อง “อ้อ” สีหน้าเฉยเมย “เธออีราดเรอะ งั้นก็ไปนั่งไกลๆ

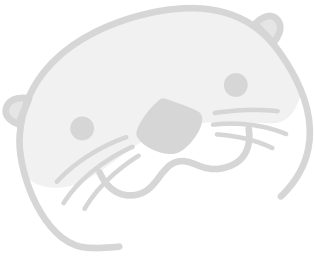
¹ตัวละครจากนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่ประพันธ์โดยเซอร์อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ โดยไฮล์มส์เป็นนักสืบชาวลอนดอนผู้มีชื่อเสียงโด่งดังด้านทักษะการประมวลเหตุและผล ทักษะด้านนิติวิทยาศาสตร์ โดยอาศัยหลักฐานและการสังเกตที่เฉียบคมคลี่คลายคดีฆาตกรรม

ฉันหน่อย”

“...” ถงเหยาสบทก่อนขยับก้น เลื่อนไปนั่งห่างจากเขาสามแถว “พี่
คัดจมูกอยู่ ไม่ได้กลิ่นหรอก”

“อุจาดตานะ”

ลู้อือเจิงตัวตตามองเธอปราดหนึ่ง ก่อนดึงแจ็กเก็ตขึ้นคลุมหน้า
แล้วหลับผล็อยไปอีกครั้ง...ทิ้งให้ถงเหยานั่งอยู่ในรถกับที่มงานชายสองคน
พวกเขาทำหน้าที่กัขา แต่เธอหนึ่งเงียบ สุดท้ายเมื่อเธอรู้สึกถึงของเหลวที่
ทะลักออกมาอย่างต่อเนื่องก็ทนไม่ไหว เอ่ยเร่ง “คุณลุงคนขับคะ รบกวน
ช่วยขับเร็วอีกนิดได้ไหมคะ ญาติฉันมาแล้ว ฉันอยากรีบกลับไปหาเธอค่ะ”

ทดลองอ่าน

เมื่อมาถึงฐาน ดงเหยารีบลงจากรถ ด้านหลังยังมีทีมงานชายคนหนึ่งมองเธอที่ดูรีบเร่ง เขาถามเธอชื่อๆ “ไหนบอกว่าคุณติมาหาไป รอยอยู่ที่ไหนล่ะ”

ดงเหยาที่ยืนอยู่นอกรถแล้ว หันหน้ามาสบตาเขา สายตาว่างเปล่าตอบอย่างใจเย็นเป็นพิเศษ “ระหว่างขาทั้งสองข้างไง”

ทีมงานคนนั้นตกใจ ใบหน้าแข็งค้างประหนึ่งถูกฟ้าผ่า

ตอนนี้เองร่างสูงโปร่งสวมแจ็กเก็ตปรากฏตัวด้านหลังเขา ชายหนุ่มเดินลงจากรถ ปรายตามองดงเหยาที่สะพายกระเป๋าเกมมิ่ง ยืนเท้าสะเอวรอให้คนไขกุญแจเปิดประตูฐาน เขาโอเบาๆ หลายที เอ่ยเสียงทุ้มต่ำและแหบแห้ง “เธอช่วยมีมารยาทหน่อยไม่ได้รึไง”

ดงเหยาสะบัดผมแล้วตอบ “ไม่ได้” จากนั้นเดินออกผាយไหล่ผึ่งเช็ดหน้าเข้าฐาน...กลับถึงห้องของตัวเองแล้ว ก็ลบเครื่องสำอาง อาบน้ำเปลี่ยนมาสวมชุดนอนสบายๆ ก่อนเป่าผมให้แห้งแล้วลงมาชั้นล่าง ไม่ต่างจากที่คิดเอาไว้เลย พบว่าชั้นล่างของฐานไว้สร้างผู้คน เพราะสมาชิกทีมไปร่วมงานเลี้ยงฉลองคืนนี้ ส่วนทีมงานที่ได้เวลาเลิกงานต่างกลับกันไปหมดแล้ว รวมทั้งแม่บ้านที่เห็นว่าวันทั้งวันพวกเธอเอาแต่สั่งไว้มัแล้วไม่พอใจ จนบางครั้งต้องยอมทำงานล่วงเวลาเพื่อทำมือเย็นให้พวกเธอกิน

ชั้นสองของฐานก็เงียบกริบ ปกติสมาชิกของทีมหมายเลขสองจะนั่งซ้อมตรงข้ามห้องของเธอ แต่วันนี้พวกเขามีการแข่งขัน SSPL ตอนนี้จึงยังไม่กลับมา

ถงเหยาดูเวลาแล้วคิดจะลงไปชั้นล่างแล้วสั่งไว้ม่ากิน จากนั้น
ค่อยกลับมานอนตายบนเตียง...เวลานี้เอง เธอได้รับข้อความจากเสี่ยวรุ่ย
แทรกอยู่ท่ามกลางข้อความแสดงความยินดีที่เธอชนะศึกแรกได้ ผู้จัดการทีม
บอกให้เธอดูแลให้ลู่อือเจิงกินยาด้วย

[ZGDX สโมลิ่ง : ...โตขนาดนี้แล้ว เวกินยาเองไม่เป็นไรคะ]

[ZGDX เสี่ยวรุ่ย : ถ้าเธอรอให้เวากินยาเอง เวกงไม่กินแน่ๆ ไม่มีทาง
เธอช่วยดูแลเวาหน่อยสิ ถ้าเวाप่วยตาย พวกเราจะไม่มีกัปตันนะ]

[ZGDX สโมลิ่ง : ก็แต่งตั้งเสี่ยวฟ้งขึ้นมาแทนเวาสิคะ]

[ZGDX เสี่ยวรุ่ย : จับเวลาเธอกะละกะกับลู่อือยวี่ก็คงจะไม่มีใครช่วยเธอได้แล้วละ
เสี่ยวฟ้งเอาลู่อือยวี่ไม่อยู่หรอก ช่วงก่อนเพราะเวารู้สึกผิดกับลู่อือยวี่ ถึงได้คอยเอาใจ
ลู่อือยวี่งๆ ก็น้ำวก็ยิ่งเพิ่มกับให้เวาเป็นพิเศษเลย]

[ZGDX สโมลิ่ง : ...ตุ้ยอยู่ในไหนคะ]

ท่านกัปตันจะลื่นชีพไม่ได้

ทันทีที่เขาตาย โลกนี้คงตกเป็นของลู่อือยวี่แน่แล้ว

ด้วยความปรารถนาดีที่มีต่อโลกอันแสนจะสงบสุขใบนี้ ถงเหยาคิดว่า
ควรตม้มน้ำน้ำตาลทรายแดง¹ หรืออะไรทำนองนี้ให้เขาตม้มาจะทำดี เธอหันไป
ตม้มน้ำ ก่อนมองหาตุ้ยยาของฐานตามคำสั่งของเสี่ยวรุ่ยจนเจอ หยิบยา
แก้หวัดกับยาแก้ไอออกมา ขณะนั้นเธอเริ่มปวดท้องน้อยขึ้นมาอีกแล้ว
แรงบีบรัดรุนแรงภายในทำเอาเธออยากจะทำตาย

ถงเหยาอดทนกับอาการปวดเกร็งราวกับถูกช่างกระต๊อบ เดินถือถ้วยน้ำ
น้ำตาลทรายแดงร้อนๆ กับยาขึ้นชั้นบน ห้องของลู่อือเจิงแจ่มประตู่เอาไว้
ครึ่งหนึ่ง...มือหนึ่งเธอถือถ้วย อีกมือหนึ่งถือยา จึงใช้เท้าเตะเปิดประตู่เบาๆ
แล้วเดินเข้าไปในห้องของลู่อือเจิงกับเสี่ยวฟ้ง...

นี่เป็นครั้งที่สองที่เธอเข้ามาในห้องของลู่อือเจิง

¹ ตม้มน้ำตาลทรายแดงที่ทำจากน้ำตาลอ้อยกับน้ำเปล่า สมัยก่อนน้ำตาลทรายแดงถือเป็น
อาหารเสริมเทียบเท่ากลูโคสในปัจจุบัน การตม้มน้ำน้ำตาลทรายแดงในปริมาณที่พอเหมาะช่วยเสริม
พลังงาน

ครั้งก่อนเธอประหม่ามากจนไม่ทันมองสำรวจให้ทั่ว แต่วันนี้มีเวลา เธอเลยมองไปรอบด้าน...ภายในห้องของเขาสะอาดสะอ้านมาก พื้นปูพรม ที่ดูมีราคา ข้างประตูมีรองเท้าแตะวางอยู่ ผนังด้านหลังก่อนถอดรองเท้าแตะ ออกแล้วเหยียบลงบนพรม มองสำรวจรอบๆ ทั้งผ้าปูที่นอน ปลอกผ้าห่ม ล้วนเป็นสีดำ มีโต๊ะกาแฟตัวเล็กตั้งอยู่ บนโต๊ะวางโน้ตบุ๊กและหนังสืออีก หลายเล่ม ข้างโต๊ะเล็กมีเก้าอี้ป็นแบ็ก...

เตียงด้านนอกนี้น่าจะเป็นของเสี่ยวฟิง พอดูอยู่ในห้องที่มีโทนสีเรียบๆ แบบนี้ เขายังดีนรที่ว่างจะระเซ้ โลกกับตันอเมริกา ลูกหมู และอื่นๆ อีกมากมายไว้ที่หัวเตียง ของเหล่านี้น่าจะเป็นของเล่นที่บรรดาแฟนคลับ ส่งมาให้...ส่วนเตียงด้านในสะอาดเอี่ยม ไม่มีอะไรวางอยู่เลยจนเรียกได้ว่า ไม่น่าสนใจ ตอนนั้นบนเตียงมีคนคนหนึ่งนอนขดตัวเป็นก้อนกลม หันหลัง ให้เธอ แม้แต่ชุดที่มที่ใส่อยู่ก็ยังไม่ได้อุดออก

“ทานกับตัน กินยาได้แล้วเจ้าค่า”

หงเหยาถือยา เดิน“เตาะเตะ”เข้าไป

คนที่นอนอยู่บนเตียงไร้การตอบสนองอย่างสิ้นเชิง

หงเหยาเดิน“ตึงๆ”อ้อมไปตรงหน้าเขา

วางถ้วยน้ำกับกล่องยาลงบนโต๊ะเล็กตัวนั้น แล้วทรุดตัวลงนั่งยอง กอดเข้าข้างเตียงโดยไม่ส่งเสียง เธอมองดวงหน้าหลับไหลตรงหน้าเงิบๆ ครู่หนึ่ง ลู่อ้อเจิงหน้าตาดีจริงๆ เครื่องหน้าทั้งห้าลงตัวเหมาะสมเจาะ ไม่ว่าจะมองส่วนไหนก็คล้ายจะตรงตามมาตรฐานของคลินิกเสริมความงาม มองรวมๆ ดูโหม่ไปหน่อย แต่ก็ยังบดบังความหล่อร้ายของเขาไม่ได้

ความสามารถทางด้านวรรณศิลป์ของหงเหยาค่อนข้างแ่ เธอจ้อง หน้าลู่อ้อเจิงแต่กลับพรรณนาออกมาเป็นถ้อยคำไม่ได้ รู้แค่ว่าตอนนี้สายตา ของเธอจับจ้องขอบตาและปลายจมูกที่แดงเรื่อเพราะพิษไข้ของเขา แล้วละ สายตาไปไหนไม่ได้อีกเลย...

จนกระทั่งคนที่เธอนึกว่าหลับอยู่ลืมตาขึ้นโดยไม่บอกกล่าว

หงเหยาประสานสายตากับดวงตาสีน้ำตาลเข้มโดยไม่ทันตั้งตัว เธอผงะถอยหลังแล้วส่ายหน้า ล้มก้นจำบ้านพรมหนานุ่ม

ลู่อึ้ง “...”

ลู่อึ้งไอสองที “เธอทำตัวลึบ ๆ ล้อ ๆ เข้ามาในห้องฉันทำไม”

ถงเหยา “...”

ถงเหยาจะพริบตาพริบ ๆ รู้สึกกลัวอยู่บ้างภายใต้สายตาคมปลาบที่มองมาเจียบ ๆ นั่งบื้อใบ้ลิบวินาที่ค่อยนึกขึ้นได้ว่าตัวเองเข้ามาทำอะไรรีบคว้าถ้วยน้ำกับกล่องยาขึ้นมา “เอายามาให้พี่นะสิ รุ่ยเกอบอกให้ฉันคอยดูแลให้พี่กินยา แล้วค่อยนอนต่อ”

ถงเหยาที่นั่งอยู่บนพรมนุ่มข้างเตียงส่งถ้วยน้ำให้ลู่อึ้ง แล้วขยับมานั่งขัดสมาธิอ่านฉลากหลังกล่องยา เธอฉีกฟอยล์ออกตามจำนวนที่ฉลากระบุไว้แล้วส่งเม็ดยาให้เขา

ลู่อึ้งยันตัวขึ้นกึ่งนั่งกึ่งนอน รัยยากับถ้วยมา “น้ำร้อนกินไป”

ถงเหยา “...”

ลู่อึ้ง “ไปรินมาใหม่”

ถงเหยา “พี่รู้อะไร”

ลู่อึ้ง “?”

ถงเหยา “ในแต่ละเดือนผู้หญิงจะต้องทนปวดอยู่หลายวัน มันปวดเกร็งเหมือนอย่างที่คุณผู้ชายโดนลงโทษด้วยการถลกกางเกงลงแล้วใช้แอลกอฮอล์เช็ดหน้าเป็นร้อยทีเลยละ...และความปวดทรมานนี้จะปวดมากขึ้นเป็นสามเท่าตอนคลอดลูก พี่รู้อะไรว่าตอนคลอดลูกนะเจ็บมากเลยนะ เจ็บแค่นั้นแหละ พี่ลองนึกปากของพี่ขึ้นไปถึงหน้าผากดูสิ เจ็บแบบนั้นแหละ”

ลู่อึ้ง “...”

ถงเหยา “ช่วงเวลายังงี้ของทุกเดือน ถึงจะมีก็อดซิลลาบุกโลก ฉันก็ส่งมันกลับลงทะเลไปได้ด้วยฝ่ามือเดียว เพราะมันมากวนใจสาวน้อยน่ารักเรียบร้อยอย่างฉันที่ปวดประจำเดือนยังงี้ล่ะ”

ถงเหยา “ดังนั้น...ดื่มน้ำ...กินยาซะ...อย่าเรื่องมาก”

พุดจบกก็เห็นลู่อึ้งเจียบประเดี๋ยวเดียว แล้วงยหน้ากรอกยาในมือใส่ปาก จากนั้นก็จิบน้ำตมน้ำตาลแดงตามสองสามอีก

เธอที่นั่งอยู่บนพื้น เงยหน้ามองลูกกระเดือกของเขายับตามจังหวะการกลืนน้ำ แล้วล่ำทับอย่างพอใจ “ดื่มอีกสิ พี่ไม่สบายต้องดื่มน้ำอุ่นเยอะๆ”

ลู้อชื่อเจิงดื่มน้ำอีก... ให้ความร่วมมือด้วยดีชนิดที่ไม่เคยทำมาก่อน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะตกใจกลัวเรื่องที่ถงเหยาเปรียบเทียบกับให้ฟังเมื่อกรีเปล่า

เธอหวังว่าจะไหนด

ถงเหยาลุกขึ้นยืนข้างเตียง รับถ้วยกลับมา ถือถ้วยน้ำน้ำตาลทรายแดงร้อนที่เขาดื่มแล้วกับกล่องยาพลางมองลู้อชื่อเจิงที่เลิกผ้าห่มขึ้นคล้ายอยากกลับไปนอนเต็มแก่แล้ว “กินยาตอนท้องว่างไม่ดี ฉันจะเรียกไฉไม่ พี่อยากกินอะไร”

ลู้อชื่อเจิงที่ซุกตัวอยู่ในผ้าห่มเงียบ จากนั้นไม่นานค่อยบอกด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย “ฉันอยากตาย”

“...อยากตายใช่จะไม่ได้ แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา” ถงเหยาพูดอย่างโหดร้าย “ฝ่าบาทเพคะ ถ้าฝ่าบาทมีพระประสงค์จะสวรรคต จะต้องสวรรคตหลังจากเจ้าขุนนางชั่วลู้อชื่อเจิงผู้นั้นตายเสียก่อน ดังนั้นฝ่าบาทจะเสวยอะไรเพคะ ข้าวไก่อบขิง หมอล่าผัดแห้ง อาหารญี่ปุ่น หรืออาหารเกาหลีสิ”

พอนึกถึงอาหารมันๆ เลี่ยนๆ พวกนั้น ดวงหน้าของลู้อชื่อเจิงที่โผล่พ้นผ้าห่มก็เขียวคล้ำ “เธอมีประจำเดือน ทำไมไม่ถึงยังอยากอาหารขนาดนี้ล่ะ”

ถงเหยา “...”

ลู้อชื่อเจิง “ปวดท้องแล้วยังจะกินอาหารญี่ปุ่นเนี่ยนะ บ้ารีไฉ”

ถงเหยา “ฉันถามพี่ ส่วนฉันนะอยากกินโจ๊ก”

ลู้อชื่อเจิงร้อง “อ้อ” แล้วบอก “ฉันก็อยากกินโจ๊กเหมือนกัน”

ถงเหยา “ฉันอยากกินโจ๊กขาว²ใส่น้ำตาลทรายแดงนะ”

“เธอเรียกไฉไม่สิ ในครัวมีน้ำตาลทรายแดงอยู่ เธอค่อยใส่เอาเองที่หลัง”

ลู้อชื่อเจิงกล่าวพลางยกผ้าห่มขึ้นปิดปาก ไอตืด ๆ กันหลายทีแล้วสูดน้ำมูก...ถงเหยากลับลงมานั่งข้างเตียงเตรียมสั่งไฉไม่ เขาเห็นดังนั้นเลย

²โจ๊กที่ทำมาจากข้าวขาว

ไม่ได้ล้มตัวลงนอนราบ เอนในท่ากึ่งนั่งกึ่งนอนแทน มองข้ามไหล่ของงเหยง
ไปเห็นเธอแตะๆ หน้าจอมือถือ แตะไปแตะมาก็ยังไม่สั่งอะไรสักอย่าง
สุดท้ายเขาออกปากถามด้วยหมดความอดทน “เกิดอะไรขึ้นอีกล่ะ”

“ที่ร้านโจ๊กพวกนั้นนะสิ ไม่มีโจ๊กขายเลยสักร้าน ส่วนร้านที่มีก็ได้
คะแนนประเมินไม่ค่อยดี” เธอวางโทรศัพท์ลง “ช่างมันเถอะ ต้มเองก็ได้
ฉันไม่ค่อยชอบกินโจ๊กข้างนอกอยู่แล้ว บางร้านใส่ผงชูรสนะ”

ลู่อือเงิ่งร้อง“อ้อ”

งเหยงลุกขึ้นยืน ลูบท้องน้อย ก่อนดึงผ้าห่มคลุมให้เขาถึงไหล่
“พี่หลัอีกหน่อยเถอะ ถ้าโจ๊กเสร็จแล้วฉันจะเรียก”

ตอนที่เธอโน้มตัวลงมานั้น ใบหน้าของเธอซ่อนอยู่ใต้เงามืด เรือนผมสั้น
ที่มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ระผ่านปลายจมูกเขา คล้ายเธอสังเกตเห็นเลยยกมือขึ้น
ปิดป้องผมไปตัดหลังหู...

เส้นผมหน้าขาวของงเหยงปรากฏให้เห็นได้แสงไฟสลัวภายในห้อง
เธอหลุบตาลง แพขนตาทาบทับจนเกิดเงาเล็กใต้ตา โครงหน้าโค้งมน

ลู่อือเงิ่งไม่ปริปาก นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มเข้มขึ้น...กระทั่งคนที่โน้มตัว
เหนือเขาจัดผ้าห่มให้เขาเสร็จแล้ว ค่อยยัดตัวตรง เขายังคงไม่พูดจา แค่
มองเธอหยิบถ้วยน้ำกับกล่องยา หันหลังเดินออกจากห้อง

งเหยงหยุดที่หน้าประตู มือหนึ่งถือถ้วยน้ำ มือหนึ่งถือกล่องยา
ยื่นโงนงในใส่รองเท้าแตะของตัวเอง

พอใส่รองเท้าแตะเรียบร้อยแล้วก็กระriebเท้าเหมือนเด็กๆ เดินลงไป
ข้างล่าง ไม่แม้แต่จะเหลียวกลับมามอง ไม่นานเสียงฝีเท้า“แตะๆ”นั้น
จางหายไปจากระเบียงทางเดินที่อยู่อีกด้านของผนัง

งเหยงลงมาข้างล่าง วางถ้วยน้ำและกล่องยาลง แล้วเริ่มต้นขำขำ
ที่จะใช้ต้มโจ๊ก เธอก้มลงตักข้าวสารสำหรับสองคนจากถังข้าวในตู้ ขณะที่
ยัดตัวขึ้นก็ร้อง“ไอ้หยง” เกือบลืมนไปแล้วสิว่า นอกจากปวดท้องและมี
บางอย่างไหลออกมาแล้ว ช่วงเวลาพิเศษนี้ยังตีบฟ (สถานะลดค่าพลังโจมตี
ลดสกิล ลดความสามารถของตัวละครในเกมชั่วคราว) ปวดแหวปวดหลังด้วย

หงเหยา รู้สึกคล้ายถูกตัวละครในเกมเดอะคิงออฟไฟเตอร์ส์³ กระหน้าชกรั่ว ๆ จนตอนนี้แถบเลือดที่เหลือเพียงสองในสามส่วนลดฮวบฮาบจนเกือบหมดหลอดในพริบตา!

“ปวด ปวด ปวด...”

มือหนึ่งของหงเหยาเท้าเคาน์เตอร์คร้ว อีกมือกุมท้องแล้วก้มตัวลงพยายามสงบสติอารมณ์ ปากสบถคำหยาบทุกคำที่นึกได้ยาวเป็นพืด เธอเริ่มนึกทบทวนว่าในตู้ยามียาแก้ปวดบ้างไหม ทั้งยังเริ่มคิดถึงเตียงนอนขึ้นมาบ้างแล้ว...

พอเธอมองหม้อไอน้ำในหม้อหุงข้าวที่วางข้างเท้า ชะงักแล้วค่อยนึกขึ้นได้ว่าชั้นบนยังมีคนป่วยอีกคน พึมพำว่า “ตาเฒ่าซีโรคอาการดีขึ้นรึยังนะ” เธอละมือจากท้องไปหยิบหม้อไอน้ำขึ้นมา...

ไม่ใช่แค่ลู่อือเฉิง หงเหยาเองก็หิวมากแล้วจริงๆ ยุ่งมาทั้งเช้า ข้าวเที่ยงก็ยังไม่ได้อกิน

หงเหยาวางหม้อข้าวลงในอ่างล้างจาน จังหวะที่จะเปิดก๊อกน้ำพลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากทางด้านหลัง เธอตะลึงตาค้าง หันหลังกลับเห็นคนที่ควรจะนอนเป็นศพอยู่บนเตียงปรากฏตัวขึ้น...

ลู่อือเฉิงยังสวมชุดที่ม มีแจ็กเก็ตคลุมไหล่ ค่อยๆ เดินตรงมา

“พี่ลงมาทำไมนะ ลืมของเหรอ หรือคอแห้งอยากดื่มน้ำ ส่งข้อความมาบอกก็ได้นี่ เตี่ยวฉันเอาขึ้นไปให้...”

ลู่อือเฉิงเดินตรงมาที่คร้ว เอื้อมมือข้ามไหล่หงเหยาที่มองเขาด้วยสายตาพิศวงไปเปิดก๊อกอ่างล้างจาน

หงเหยา “?”

ลู่อือเฉิง “หลีกทาง”

³ The King of Fighters : KOF เป็นเกมต่อสู้ที่รวมตัวละครจากหลาย ๆ ซีรีส์เกมของเอสเอ็นเคจากญี่ปุ่น เช่น Fatal Fury (ตำนานกาโร) Art of Fighting (ริวโกโนะเคน) และตัวละครที่ไม่ใช่เกมต่อสู้จากเกม Ikari, Psycho Soldier เป็นต้น เป็นเกมที่สู้กันเป็นทีม 3 คน จนกลายเป็นเอกลักษณ์ของเกม กติกาคือ เลือกสมาชิกในทีมลงไปต่อสู้ตามลำดับทีละคนจนครบเกมนี้เปิดตัวครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2537

หงเหยา “???”

หงเหยาขยับตัวหลีกเลี่ยงให้เขาโดยไม่รู้ตัว กะพริบตามองลู่อู๋เจิงที่ยืนแทนที่เธอ เขาเริ่มขำแล้วเห็นน้ำออกด้วยท่าทางคล่องแคล่ว ทำซ้ำอีกสามครั้ง สุดท้ายก็ใส่น้ำตามปริมาณที่ต้องใสเมื่อจะต้มโจ๊ก แล้วยกหม้อใสในหม้อหุงข้าว ปิดฝาหม้อ ก็มั่งงั่งเวลาและปรับอุณหภูมิ...

เขาทำทั้งหมดนี้อย่างลื่นไหลไม่ติดขัด

หงเหยาทำได้เพียงยืนข้างเขาขณะจัดจ้องทุกการกระทำ บนหน้ามีเครื่องหมายคำถามตัวโตแปะอยู่

“ผู้หญิงไม่ควรโดนน้ำเย็นตอนที่ก่อซิลลาบุกโลก” หลังจากทำขั้นตอนทั้งหมดแล้ว ลู่อู๋เจิงหยัดตัวขึ้นมองเธอ เขาโอเบาๆ ก่อนพูดเสียงแหบแห้ง “ต้มเสร็จแล้วเรียกฉันด้วย ฉันจะขึ้นข้างบนแล้ว”

พูดจบ ลู่อู๋เจิงก็ยกมือใหญ่ๆ ขึ้นลูบศีรษะของหงเหยาที่ยืนอึ้งงันอยู่ข้างเคาน์เตอร์ครัวเบาๆ ด้วยท่าที่เป็นธรรมชาติ จากนั้นก็หมุนตัว เดินผ่านเธอไปโดยที่สายตาไม่ออกแว็ก กลับขึ้นชั้นบน